

Nguyễn Nhật Ánh

KÍNH VAN HÒA

31

THẰNG THỎ ĐỂ

Nguyễn Nhật Ánh

**KINH VẠN HOA 31
THẰNG THỎ ĐỂ**

Thông tin về ebook

Kính Vạn Hoa 31: Thằng Thỏ Đế

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Thể loại: Tuổi Học Trò

Biên tập: Đinh Tiểu Tiên

Bìa: Nguyễn Minh Thắng

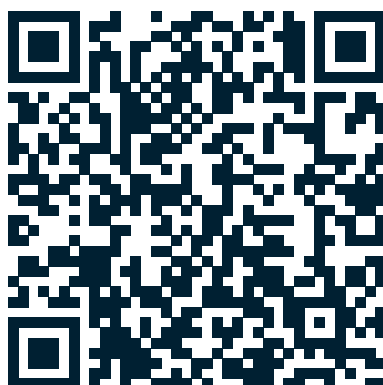
Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A4

Ngày xuất bản: 07-September-2015

Tổng số 84 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Cả lớp đang yên lặng hí hoáy chép thời khóa biểu thì Quốc Ân huých cùi chỏ vào hông Hải quân, thì thào:

- Mà xem kìa!

- Gì?

Quốc Ân hất hàm về phía Duy Dương:

- Thằng này chắc mới từ tu viện ra!

Duy Dương ngồi kế Quỳnh Như ở bàn trên ngay trước mặt Quốc Ân. Năm ngoái đó là chỗ ngồi của Chí Mỹ. Năm nay Chí Mỹ chuyển đi trường khác, còn Duy Dương lại từ

trường khác chuyển về đây.

Ngoài Chí Mỹ, hôm khai giảng lớp 9A4 còn phát hiện ra sự vắng mặt của An Dung và Việt Hà, một đứa nghỉ học ở nhà phụ mẹ buôn bán, một đứa theo gia đình về quê. Thay vào

đó là hai con nhỏ lạ hoắc. Chỉ có cái tên là quen thuộc: Mỹ Linh và Cẩm Vân.

Trong buổi liên hoan văn nghệ cuối năm lớp tám, An Dung, Việt Hà cùng Hiền Hòa hát bài Hồng đảm đâu, được bạn bè gọi đùa là ban “Tam ca Áo Trắng”. Nhưng ban “Tam ca

Áo Trắng” lúc đó chẳng có cái tên nào nổi tiếng. Năm nay chẳng biết hai con nhỏ Mỹ Linh và Cẩm Vân mới toanh kia có hát hò ra gì không mà cái tên nghe giống hết tên các ca sĩ

lừng danh.

Nhưng Quốc Ân không quan tâm đến bọn con gái cho lắm. Từ sáng đến giờ, nó chỉ tò mò quan sát thằng Duy Dương, thứ nhất do Duy Dương thuộc phe tóc ngắn, thứ hai do

Duy Dương được xếp chung tổ học tập với nó, lại ngồi lừng lững ngay trước mặt như chọc vào mắt nó.

Nghe Quốc Ân xì xầm, Hải quán ngược mắt nhìn Duy Dương. Thằng này vẫn đang cặm cúi ghi chép thời khóa biểu thầy Vĩnh Long vừa ghi lên bảng, đầu không ngót ngắc lên

cúi xuống, không hay hai đứa ngồi đằng sau đang “bình phẩm” về mình.

- Từ hồi vô lớp đến giờ nó không nói chuyện với ai!- Quốc Ân lại ào ào vào tai bạn.

Hải quán khịt mũi:

- Học sinh mới nào mà chả vậy!

- Không phải đâu! – Quốc Ân hất hàm lên bàn đầu, chỗ Mỹ Linh và Cẩm Vân ngồi

Mày xem hai con nhỏ kia kìa! Cũng là học sinh mới mà chúng nó có lăm lì như thằng này đâu!

Hải quán lại liếc Duy Dương thêm một cái nữa rồi cúi xuống chép tiếp, tặc lưỡi vẻ muốn chấm dứt câu chuyện:

- Tao chẳng thấy có gì lạ cả!

Sự thờ ơ của Hải quán khiến Quốc Ân tức điên.

Không biết làm gì cho hả tức, nó bậm môi đẩy mạnh cây thước trên bàn tới trước, thúc vào lưng Duy Dương một cái.

Duy Dương giật bắn quay lại nhìn.

Quốc Ân cười hề hề:

- Tao lỡ tay!

- Không sao!

Duy Dương vui vẻ nói, thậm chí nó còn nhoẻn miệng cười.

Phản ứng của Duy Dương ra ngoài tiên liệu của Quốc Ân. Vì thế nó

càng bực. Sau một hồi loay hoay nghĩ kế, nó thò chân đạp mạnh vào chân ghế của dãy bàn phía trước.

Ngay lập tức mấy đứa bàn trên kêu be be:

- Ai chơi gì kỳ vậy?
- Tròi đất, hồngбет hết thời khóa biểu rồi!

Quỳnh Như quay ra sau:

- Bạn Hải phải không?

Hải quần tròng mắt:

- Không có nói ầu à ghen!

Lan Kiều ngó Quốc Ân:

- Vậy chắc bạn Quốc Ân rồi?

Quốc Ân gân cổ chưa kịp chối thì thấy Vĩnh Long đã bước xuống. Thầy Vĩnh Long dạy toán, năm nay làm chủ nhiệm lớp thay cô Trinh. Dạy lớp 9A4 chỉ có hai giáo viên cũ là

thầy Đoàn và cô Nga. Còn lại là các thầy cô mới, trong đó ba người có tên lót đều là Vĩnh: thầy Vĩnh Long dạy toán, cô Vĩnh Bình dạy văn và cô Vĩnh An dạy tiếng anh. Lúc

thầy Vĩnh Long đọc danh sách các thầy cô bộ môn, cả lớp cứ che miệng cười khúc khích.

- Có chuyện gì thế các em? – Thầy Vĩnh Long đứng ngay đầu bàn chỗ Duy Dương ngồi, hắng giọng hỏi.

Quỳnh Như đứng lên, giọng vẫn chưa nguôi ấm ức:

- Thưa thầy, có bạn nào ở phía sau đạp vào chân ghế khiến tụi em chép hự hết ạ!

Thầy Vĩnh Long đưa mắt nhìn lướt qua ba gương mặt xanh lét phía bàn sau, giọng không vui:

- Em nào chơi nghịch thế?

Lệ Hằng lật đặt đứng lên:

- Thưa thầy, không phải em ạ!

Hải quần lập tức làm theo:

- Thưa thầy không phải em ạ!

Quốc Ân cũng nhanh không kém:

- Thưa thầy, không phải em ạ!

Trán thầy Vĩnh Long cau lại. Thầy nhìn ba gương mặt, thấy học trò mình đưa nào cũng thật như đếm, làm như lúc này cái ghế tự xê dịch chứ không có ai động vào.

Nhưng thầy Vĩnh Long quyết không mắc mưu thủ phạm được. Thầy không nói gì, chỉ lặng lẽ bước ra phía sau quan sát.

Quốc Ân mừng rơn. Nó chắc mẩm mình đã thoát nạn. Thầy chẳng tra hỏi thêm lời nào, hẳn thầy đã quyết định chấm dứt cuộc điều tra! Nó hớn hỏ nhủ bụng và khẽ nhếch môi

cười.

Nhưng ngay vào lúc nó đang mở cò trong bụng thì thầy Vĩnh Long bỗng lên tiếng:

- Quỳnh Như, Lệ Hằng và Hải ngồi xuống! Còn em Quốc Ân đứng đó cho đến lúc có trống đôi tiết!

Mặt Quốc Ân lập tức biến sắc. Nó quay phắt lại phía sau, ấp úng:

- Thưa thầy, em ...

Thầy Vĩnh Long khoát tay:

- Em đừng chối nữa! Em nhìn ghế của các bạn kia!

Phải mất một lúc Quốc Ân mới hiểu thầy Vĩnh Long nói gì. Nó chồm người qua bàn, nhìn xuống và chợt nghe lạnh toát sống lưng. Thì ra trên hiện trường chiếc ghế của tụi bạn

trên vẫn đang nằm lệch theo đà đập của nó. Đầu ghế phía Duy Dương

chéch lên trên, còn đầu ghế phía Lan Kiều chéch xuống dưới. Như vậy thủ phạm dứt khoát là người ngồi

ngay sau lưng thằng Duy Dương chứ không phải ai khác.

Trong thoáng mắt, Quốc Ân méo xệch miệng. Nó cúi gằm mặt xuống, tay bối rối chà tới chà lui vết mực trên mặt bàn như để che giấu sự xấu hổ.

Trước khi quay lên bảng, thầy Vĩnh Long lướt mắt khắp lớp, nghiêm giọng nói:

- Năm nay là năm cuối cấp, các em nên chú tâm học hành!

Thầy Vĩnh Long chỉ nói ngắn gọn thế thôi, không đa động gì đến trò nghịch phá vừa rồi, và cố nhiên là thầy dặn dò cả lớp. Nhưng Quốc Ân có cảm giác như lúc này thầy đang

nói với chính mình. Hàng chục cặp mắt của tụi bạn lúc này đang đổ dồn vào nó, hiện rõ vẻ trách móc càng khiến nó có cảm giác nó là một tội phạm đang đứng trước tòa.

Quốc Ân vừa then vừa tức. Không phải tức nó mà tức thằng Duy Dương. Muôn sự cũng tại thằng “tu sĩ” này mà ra. Nếu thằng Duy Dương đừng lăm lăm lì lì, nếu khi bị nó thúc

cây thước kẻ vào lưng, thằng Duy Dương đừng nhe răng ra cười như đuôi ươi thì nó đâu có nổi cú “tung cước” vào chân ghế để đến nỗi bị bêu xấu trước lớp.

Chính vì sự hậm hực đó mà khi tiếng trống đổi tiết vừa vang lên, Quốc Ân vội vã buông phích người xuống ghế và làm bộ vô tình quệt cây thước kẻ vào gáy thằng Duy Dương

một cú ra trò.

Thằng Duy Dương có lẽ đau lắm. Nó đưa tay xoa xoa ót và quay lại nhìn Quốc Ân bằng vẻ mặt nhăn nhó. Nhưng cũng như lần trước, nó chẳng nói gì, cũng chẳng tỏ vẻ giận dữ

hay bực bội. Cũng rất có thể là nó định nhe răng cười nhưng vì đau quá nên nó không cười nổi.

Lần này Quốc Ân không buồn nói “Tao lỗ tay”, cũng không thèm nhovn miệng cười khò lấp. Mặt vênh lên, nó nhìn Duy Dương với vẻ gây chiến lộ liễu. Rõ là nó muốn nói “Tao

cố ý đấy! Thế thì sao nào?”

Chả hiểu thằng Duy Dương có đọc được sự khiêu khích trong thái độ của Quốc Ân hay không mà sau khi nhăn nhó quay xuống, nó lại làm thỉnh nhăn nhó ... quay lên.

Hải quần nhìn Quốc Ân:

- Mà đừng trêu nó nữa!

Hải quần làm Quốc Ân ngạc nhiên quá chừng. Nó tròn mắt:

- Mà “bồ đề bồ tát” tự khi nào thế hả?

- Tao chẳng “bồ đề bồ tát” gì sất! – Hải quần khịt mũi – Nhưng trêu vào nó cũng như trêu vào cục bột, tao chẳng thấy khoái tí ti ông cụ nào!

Quốc Ân đánh mắt lên chỗ Duy Dương. Liếm môi nói:

- Nó vò vẹt đấy. Chẳng qua nó sợ thầy Vĩnh Long. Đến giờ chơi mà sẽ thấy!

Nhưng đến giờ chơi, Hải quần vẫn chẳng thấy gì cả. Vẻ như thằng Duy Dương không nhớ gì đến vụ va quệt khi nãy.

Thoạt đầu, lạ thầy lạ bạn, nó ngồi một đống trong lớp. Nhưng rồi buồn tình, nó men ra ngoài hành lang đứng dựa cột nhìn bạn bè chạy nhảy.

Duy Dương đứng một lát đã thấy băng “tứ quậ” tiến lại. Tất nhiên nó không biết đây là bốn đứa nghịch phá nổi tiếng trong lớp. Nhưng chỉ nhận ra mỗi thằng Quốc Ân, nó đã thấy

chột dạ.

Duy Dương lăm lét nhìn băng “tứ quậ” một cái rồi vò nhìn ra sân.

- E hèm! – Quốc Ân vỗ vai Duy Dương – Mà không ra chơi với tụi nó à?

Cái vỗ của Quốc Ân khá mạnh làm Duy Dương nhăn mặt. Nó vừa đáp

vừa nhích ra xa:

- Không!
- Sao thế?
- Ừ.

Câu trả lời của Duy Dương không giống câu trả lời chút nào.

Quốc Ân nheo mắt:

- Ừ là sao?
- Ừ là ... là ...

Hình như ngay cả Duy Dương cũng không biết “Ừ” là sao. Nó ấp úng cả buổi vẫn chẳng tìm ra cách giải thích trôi chảy.

Hải quân gật gù:

- Chắc mày chưa quen ai?

Thấy có người gõ bí dùm, Duy Dương mừng rỡ:

- Ừ.

Nó lại ừ. Nhưng lần này Quốc Ân chẳng hỏi “ừ là sao”, mà nói:

- Thế bây giờ mày chơi với tụi tao đi!

Trước đề nghị đột ngột của Quốc Ân, Duy Dương có vẻ ngập ngừng:

- Chơi trò gì vậy?
- Chơi vật nhau, xem ai thắng.
- Thôi, tao không thích vật nhau đâu! – Duy Dương rút cổ.

Quốc Ân cười hề hề:

- Vật nhau mà không thích! Thế thì chơi trò đánh nhau vậy?

Duy Dương lại lắc đầu, mắt nhìn bọn Quốc Ân với vẻ ngờ vực.

Thằng Lâm đột ngột xen lời:

- Nếu mày không thích những trò mạnh bạo thì chơi “oản tù tì”!

Duy Dương liếm môi:

- “Oản tù tì” hờ?

- Ủ, “oản tù tì”! – Mắt Lâm ánh lên vẻ tinh quái – Người nào thua sẽ công người kia đi vòng quanh lớp.

- Chắc gì mày đã thua mà lo!

- Tao đâu có lo! – Duy Dương gãi đầu – Nhưng thắng tao cũng không thích. Tao không thích để người khác công!

Quốc Ân sầm mặt:

- Tụi tao rủ chơi trò gì mày cũng không chịu, đích thị mày là một đứa kiêu căng phách lối rồi!

Quới Lương nhanh nhẩu phụ họa:

- Ủ, nó chẳng thèm chơi với tụi mình!

Duy Dương cười khố:

- Không phải đâu!

Quốc Ân bĩu môi:

- Mày đừng chối! Rõ là mày coi tụi tao chẳng ra cái củ cà rốt gì!

Thấy những người bạn mới lên án mình ghê quá, Duy Dương đành gật đầu xuôi theo:

- Ủ, thì chơi!

Nó nói chơi mà miệng méo xeo.

Duy Dương chơi “oản tù tì” với băng “tứ quậ”, chỉ từ thua đến thua!

Nó chìa cái bao thì Quới Lương chìa cái kéo. Nó chìa cái kéo thì Quốc Ân chìa cái búa. Còn khi nó chìa ra cái búa thì thằng Lâm chìa ra cái bao.

Cái bao phủ kín cái búa, cái búa đập vỡ cái kéo, cái kéo đâm thủng cái bao, vì vậy mà thằng Duy Dương phải è cổ công hết đĩa này đến đĩa

khác đi lòng vòng quanh lớp, mồ hôi

mồ kê chảy ròng ròng.

Chơi một lát lưng áo nó đã ướt đầm như vừa từ dưới suối lên.

Nói cho công bằng, không phải thằng Duy Dương chơi dở. Chỉ tại tụi “tứ quậy” ăn gian quá xá cỡ. Bao giờ bốn đứa náy cũng đợi cho thằng Duy Dương khò khạo chìa tay ra

trước, dựa vào đó tụi nó mới quyết định nên đưa ra thứ vũ khí gì để khắc chế đối phương.

Không hiểu Duy Dương có thấy được sự gian lận của tụi thằng Quốc Ân hay không mà nó chẳng phản ứng gì, chỉ lặng lẽ khom lưng xuống cho tụi kia phóc lên và phì như phì

ngựa.

Nhưng Duy Dương không phải là ngựa. Cỗng năm, sáu vòng, nó đã thấm mệt, hai chân như muốn rời ra.

Nó nhìn tụi “tứ quậy”, quệt mồ hôi trán, hớn hên nói:

- Thôi, tao không chơi nữa!

Quốc Ân nhếch môi:

- Chơi một lát nữa đi! Chưa tới giờ vô lớp mà!

May cho Duy Dương, trong khi nó chưa nghĩ ra cách nào để từ chối thì ba tiếng trống “tùng, tùng, tùng” đã kịp thời vang lên giải vây cho nó.

CHƯƠNG 2

Tất cả những trò ma mãnh của băng “tứ quậ” đối với thằng Duy Dương không lọt qua khỏi mắt Tiểu Long và Quý ròm.

Quý ròm bất bình kéo áo bạn:

- Tụi nó chơi hèn quá mày?

- Ừ.

Quý ròm tiếp tục xô ẩm ức:

- Bốn đứa ma cũ xúm vào hiệp đánh một đứa ma mới, trông chẳng được mắt tí nào!

Tiểu Long lại nhanh chóng đồng tình:

- Tao cũng thấy vậy.

Quý ròm nheo mắt nhìn bạn:

- Vậy mà “người nghĩa hiệp” nỡ làm ngo?

Giọng điệu khiêu khích của thằng ròm khiến Tiểu Long nhăn nhó:

- Chứ mày muốn tao làm gì?

- Nhảy vào tấn cho tụi thằng Quốc Ân một trận! – Quý ròm phồng má, nó tiếc không có lửa trong miệng để phun ra.

Tiểu Long đặt tay lên vai Quý ròm, giọng từ tốn:

- Mày không nên nổi nóng vội! Có gì thì “ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh” rồi từ từ ...

- Đẹp mày đi! – Quý ròm gạt phắt – Bây giờ là lúc Lục Vân Tiên phải cấp tốc nhảy ra cứu Nguyệt Nga chứ không phải lúc ngồi đó ăn uống!

- Nhưng tao không thể làm Lục Vân Tiên trong lúc này được! – Tiểu

Long đưa tay quẹt mũi – Tụi “tứ quây” có làm gì sai trái đâu!

- Trời đất! – Quý ròm phần nộ kêu lên – Tụi nó bắt thằng Duy Dương công tới công lui muốn gãy lưng mà mày bảo là không có gì sai trái?

Tiểu Long thở dài:

- Nhưng đó là trò chơi. Thằng Duy Dương đồng ý chơi, chơi thua thì nó phải công. Tóm lại, mình không có lý do gì để đánh nhau với tụi thằng Quốc Ân cả.

- Ồi chà chà! – Quý ròm nhìn sững bạn – Mày tập ăn nói lý lẽ tự bao giờ thế hở mập?

Tiểu Long cười hì hì:

- Năm nay tao lên lớp chín rồi chứ bộ!

Quý ròm lại liếc về phía thằng Duy Dương. Lúc này Hải quân đang ngồi chễm chệ trên lưng thằng này. Còn Duy Dương không biết công mấy lần rồi, đi đứng đã bắt đầu xiêu vẹo.

Cảnh tượng y hệt ngày hôm qua.

Không khách được Tiểu Long, Quý ròm đã bực. Nhìn cái cảnh “ngựa người, người ngựa” này nó càng thêm cáu. Nhưng đúng như Tiểu Long nói, thằng Duy Dương dám chơi thì

phải dám chịu. Chỉ bực nó ngu quá, tự dưng lại dây vào tụi thằng Quốc Ân làm chi không biết. Quý ròm thấy bụng tung tức, lại làu bàu, bây giờ nó đâm giận thằng Duy Dương:

- Thằng này ngố quá mày ạ!

- Ủ, trông nó lớ ngớ thế nào!

Quý ròm chép miệng:

- Mày đã khờ rồi mà nó còn khờ hơn!

Tiểu Long nhảy nhồm:

- Mày xỏ xiên gì thế hả?

Quý ròm lùi một bước, láu lĩnh gio tay lên trời:

- Tao thề là tao không hề xỏ xiên gì mày! Cái đó là tao nói thẳng chứ xiên đâu mà xiên!

Nói xong, Quý ròm cười hích hích và lại lùi thêm một bước nữa nên Tiểu Long rướn người hết cỡ vẫn không tài nào tóm được nó.

Ngày hôm sau, trống ra chơi vừa vang lên Quý ròm đã nhanh tay ngoắc Duy Dương:

- Ê, Duy Dương! Lại đây tụi tao nói cái này cho nghe nè!

Duy Dương ngâng đầu, ngo ngác dòm sang. Nó có vẻ ngạc nhiên khi thấy Quý ròm vẫy tay gọi nó.

Nó lúi húi nhét tập vào ngăn bàn rồi chậm chạp đứng lên, rút rề bước lại chỗ Quý ròm và Tiểu Long, mắt chớp chớp vẻ muốn hỏi nhưng lại ngại ngần.

Quý ròm mỉm cười thân thiện:

- Năm ngoái mày học trường nào vậy?

- Tao học trường Hùng Vương.

- Ở trường này mày không quen ai hơ?

- Không.

Duy Dương nuốt nước bọt, vẫn không hiểu hai cái đứa đang đứng trước mặt muốn gì. Hay là tụi này định bắt chước tụi Quốc Ân rủ mình chơi “oản tù tì”?

Như đọc được sự lo lắng trong mắt người bạn mới, Quý ròm nhe răng ra cười:

- Mày đừng lo! Tụi tao không định rủ mày chơi “oản tù tì” ăn công đâu!

Duy Dương đỏ mặt:

- Tao đâu có lo.

Tiểu Long khẽ liếc mắt về phía băng “tứ quậ”, khịt mũi:

- Hôm qua tụi kia chúng chơi bịp với mày đấy!

- Ủ.

Duy Dương thuận miệng thốt lên tiếng “ừ” quen thuộc khiến Tiểu Long giương mắt ếch:

- Ủ là sao?

Quý ròm gật gù”

- Ủ là mày cũng thừa biết tụi thằng Quốc Ân chơi ăn gian chứ gì?

Lần này Duy Dương không ừ nữa, mà gật đầu.

- Thế sao mày vẫn tiếp tục cõ tụi nó? – Quý ròm hùng hổ vung tay – mày phải đâm vào mặt tụi nó ấy chứ!

Duy Dương không hiểu tại sao một đứa ốm nhom ốm nhách như Quý ròm lại hung hăng quá xá cỡ như vậy. Nó cúi đầu nhìn xuống đất, lí nhí:

- Tao không thích đánh nhau!

- Thôi, không đánh nhau cũng được! Nhưng đừng thèm cõng tụi nó nữa, mày ngu quá!

Duy Dương nhỏ nhẹ phân trần, nó nói y như thể nó là người có lỗi:

- Thực ra tao thấy cõng tụi nó đi loanh quanh vài vòng cũng đâu có hề gì!

Câu trả lời thật thà của Duy Dương khiến Quý ròm có cảm giác mình vừa đút đầu vào một tổ ong. Nó bối rối không biết nên tiếp tục câu chuyện như thế nào, bèn quay nhìn Tiểu

Long.

Tiểu Long nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay Duy Dương:

- Thôi, bây giờ mày ra sân chơi với tụi tao!

Cho đến lúc này Duy Dương đã thôi ngò vục. Nó đi theo hai người bạn mới này một cách tin cậy.

Bằng “tứ quậ” này giờ vẫn nghech mắt theo dõi cuộc “hội đàm” giữa

Tiểu Long, Quý ròm và Duy Dương, bụng đoán già đoán non đủ thứ.

Đến khi thấy Duy Dương lẻo đẻo đi theo bọn Quý ròm, Quốc Ân gọi giật:

- Ê, tụi mày lôi thằng Duy Dương đi đâu đó?

Quý ròm quay lại, hất hàm:

- Liên quan gì đến mày?

- Sao lại không liên quan? – Quốc Ân sừng sộ – Nó cùng tổ học tập với tao. Tao có nhiệm vụ ... kèm cặp và giúp đỡ nó mọi nơi mọi lúc.

Quý ròm cười nhạt:

- Chẳng có ai giúp bạn bằng cách cười lên lưng cả!

Nói xong, Quý ròm quay mình bỏ ra cửa, mặc tụi Quốc Ân tức tối đứng trông theo.

- Mày chơi đá bóng với tụi tao nhé!

Ra đến hành lang, Tiểu Long vỗ vai Duy Dương, vui vẻ nói. Nó nghĩ chắc thằng này sẽ thích mê toi.

Nào ngờ Duy Dương lắc đầu:

- Tao không thích chơi đá bóng!

- Mày lạ thật! – Tiểu Long tắc lưỡi – Đá bóng mà không thích?

- Ủ! – Duy Dương đáp, và nó bẽn lễn nói thêm – Tao sợ què giò lắm!

Duy Dương không giải thích, Tiểu Long chỉ ngạc nhiên chút chút nhưng đến khi thằng này nói rõ lý do, nó ngạc nhiên quá sức.

Trong khi Tiểu Long tròn xoe mắt thì Quý ròm phì cười:

- Đá bóng chứ có phải đánh nhau đâu mà què giò!

Vừa nói nó vừa kéo tay Duy Dương:

- Mày cứ chơi đại đi! Nếu mày sợ què giò thì tụi tao cho mày giữ gôn!

Duy Dương trì lại:

- Không, tao không chơi đâu! Giữ gôn còn dễ bị chấn thương hơn nữa!

Tiểu Long chép miệng:

- Thế mày thích chơi trò gì? Chơi rượt bắt nhé?

- Rượt bắt tao cũng không thích.

- Hay là tụi mình chạy thi xem đứa nào chạy nhanh hơn? – Quý ròm đề nghị.

Duy Dương vẫn một mực lắc đầu.

Thấy rủ chơi trò gì thằng này cũng từ chối, Quý ròm và Tiểu Long đâm chán. Quý ròm thở hắt ra:

- Thật tao chưa thấy ai như mày! Hay mày thích nhất là trò “oản tù tì” ăn công?

Vẻ phật ý của Quý ròm khiến Duy Dương áy náy quá chừng. Nó lật đật đáp:

- Không phải thế! Thực ra tao thích nhất là trò ... trò ...

- Trò gì? – Quý ròm dán mắt vào mặt bạn, hỏi dồn.

- Trò gì hở?

Duy Dương ấp úng hỏi lại và bối rối cào tay lên tóc. Bí quá, nó buột miệng nói bừa thế thôi chứ nó cũng chẳng biết mình thích nhất trò gì. Thấy Quý ròm nhìn mình chăm chú, nó

ngượng ngập ngoảnh mặt ra sân, tránh ánh mắt của bạn.

May làm sao, cây bàng giữa sân trường đập vào mắt khiến óc nó đột nhiên lóe lên. Mặt nó lập tức tươi hơn hớn:

- À, tao thích nhất là trò ... bắt lá.

Cái trò chơi lạ hoắc của Duy Dương khiến hai đứa bạn nó tưởng mình nghe nhầm:

- Bắt cá hả?

- Không, bắt lá!

Tiểu Long và Quý ròm ngân tò te:

- Bắt lá là trò gì?

Duy Dương chỉ tay về phía cây bàng, hắng giọng:

- Như thế này này! Bây giờ tụi mình ra đứng dưới gốc cây rồi ngẩng đầu nhìn lên ...

Quý ròm ngửa miệng:

- Và nhìn thấy lá cây!

Quý ròm tức thẳng Duy Dương khù khờ, tính trêu chơi. Nào ngờ nó vừa buột miệng, Duy Dương liền mừng rỡ quay nhìn nó:

- Ủa, mày biết trò chơi này hả?

Quý ròm giật mình:

- Không! Tao đâu có biết!

- Thế mà tao tưởng mày biết!

Duy Dương thở đánh thượt rồi lại quay đầu nhìn ra sân, cố loay hoay mô tả cái trò chơi nó vừa phịa ra:

- Mình nhìn lên cây ... chờ cho gió thổi qua và lá rụng xuống, khi đó mình ... thò tay ra bắt trước khi những chiếc lá kịp chạm đất!

Duy Dương nói xong cả buổi rồi mà hai đứa bạn nó vẫn tiếp tục vênh tai chờ đợi.

Chờ mãi vẫn chẳng thấy thẳng này nói tiếp, Quý ròm sốt ruột giục:

- Rồi sao nữa? làm gì tự dưng mày “á khẩu” vậy?

- Hết rồi!

Quý ròm sùng sốt:

- Cái gì hết rồi?

- Cái trò bắt lá đó!

- Trời đất! – Quý ròm bút tai – Cái trò mà mày nói chỉ có vậy thôi hả?

- Ủ, chỉ vậy thôi! – Duy Dương khẽ giọng thì thầm, nó có cảm giác chính mình phải chịu trách nhiệm về cái trò chơi nhạt nhẽo này.

Quý ròm không màng đến vẻ biết lỗi của bạn, lại oang oang:

- Tao nghỉ trên trái đất bao la này chỉ có một mình mày chơi cái trò chán phèo này quá!

Sợ Duy Dương giận, Tiểu Long cầm tay áo Quý ròm giật khẽ.

Nhưng Duy Dương cũng chẳng hề lộ vẻ bất bình, lại nói:

- Tao cũng nghĩ vậy.

Tiểu Long tò mò:

- Ai bày cho mày trò chơi này vậy?

Duy Dương chớp chớp mắt:

- Tao cũng chẳng nhớ nữa. Hồi bé tao hay chơi trò này.

Thằng này điên quá xá rồi! Quý ròm nghĩ thầm. Bao nhiêu trò hấp dẫn không chơi, lại đi chơi cái trò bắt lá chán ối là chán này.

Quý ròm nghĩ tới nghĩ lui, cúi kính định cà khịa thêm một câu nhưng Tiểu Long đã nhoẻn miệng cười với Duy Dương:

- Thế bây giờ tụi tao chơi bắt lá với mày nhé!

Duy Dương ngơ ngác:

- Ba đưa cùng chơi hả?

- Ủ, ba đưa cùng chơi! Xem đưa nào bắt được nhiều lá hơn!

Cặp mắt của Duy Dương lập tức long lanh, mặt nó sáng bừng lên:

- Ủ, ba đưa cùng chơi!

CHƯƠNG 3

Cái trò bắt lá quả thật là chán phèo. Tiểu Long và Quý ròm chơi một hồi đã nản. Nhưng sợ Duy Dương buồn, hai đứa cố nhảy tung tung, reo inh ỏi:

- A, tao bắt được thêm một lá nữa nè!

- Hi hi, tao bắt được chín lá rồi!

Duy Dương có vẻ khoái chí lắm. Nó tưởng nó đem lại niềm vui cho hai đứa bạn. Nó tưởng nó là nhà sáng tạo vĩ đại. Và nó sung sướng nói:

- Vui ghê hờ tụi mày?

Quý ròm định sầm mặt “Vui cái đầu mày!” nhưng cuối cùng nó kềm lại được. Và nặn ra một nụ cười méo xẹo:

- Ủ, vui ghê! Xưa nay tao chưa thấy trò nào vui như trò này!

- Vậy mà khi nãy mày bảo chán!

Quý ròm lại cười đau khổ:

- Ủ, cái trò này nghe tả thì tưởng chán thật, nhưng khi chơi thì thú vị ngoài sức tưởng tượng!

Tất nhiên là Quý ròm vờ vịt. Và đúng như nó nói, cái “thú vị” của trò chơi này “ngoài sức tưởng tượng” nên chẳng đứa nào trong lớp tưởng tượng ra nổi. Vì vậy, ba đứa mới nhảy

tung tung một lát, tụi bạn đã tò mò bu quanh.

Đặng Đạo trán nhăn tít:

- Tụi mày đang chơi trò gì thế?

Quang sún lẩm bẩm:

- Ba đứa này “ấm đầu” chắc?

Còn Quốc Ân ôm bụng cười rũ:

- Lại đây xem khi làm trò, tụi mày ơi!

Câu châm chọc của Quốc Ân làm Quý ròm tím gan, nhưng suy đi nghĩ lại, nó có cảm giác ba đứa nó đang nhảy nhót giống như ba con khỉ thật.

Thế là nó dừng phắt lại, quay sang Duy Dương:

- Hôm nay chơi thế đủ rồi! Tao mỏi chân quá!

Duy Dương vui vẻ:

- Thế ngày mai chơi tiếp nhé?

Quý ròm nhún vai:

- Chuyện ngày mai để ngày mai tính!

Duy Dương nhìn Tiểu Long:

- Mày bắt được cả thảy mấy lá?

- Mười.

- Thế là mày thua tao! – Duy Dương hớn hỏ – Tao bắt được mười bốn lá lận.

- Ủ, mày giỏi ghê!

- Còn mày? – Duy Dương hỏi Quý ròm – Mày bắt được mấy lá?

Quý ròm uể oải xòe tay ra:

- Tao cũng chẳng biết nữa. Tao vút hết rồi!

Duy Dương gật đầu dễ dãi:

- Vút rồi thì thôi! Nhưng ngày mai mày nhớ giữ lại nhé. Đếm xong rồi hãy vút.

- Ủ.

Quý ròm “ừ” nhưng bụng lại làu bàu: còn khuya tao mới chơi cái trò nhảm nhí này nữa!

Trên đường về Quý ròm không ngăn được mình than thở với Tiểu Long:

- Trò bắt lá chán ghê mày ạ!
- Ủ, chán ghê!
- Y như trò con gái!
- Ủ, y như trò con gái! – Tiểu Long lại hòa theo.
- Còn bị bạn bè nhạo nữa!
- Ủ, tao cũng thấy nhồn nhột thế nào!

Quý ròm lé mắt nhìn bạn:

- Thế ngày mai mày có định chơi trò này nữa không?

Tiểu Long khịt mũi phân vân:

- Tao cũng chẳng biết.
- Sao lại chẳng biết? – Quý ròm nhăn mặt – Tao là tao dứt khoát rồi, tao chẳng muốn thằng Quốc Ân kêu tao là khi.

Nghe Quý ròm nhắc tới chuyện này, Tiểu Long đâm câu sườn:

- Thế thì tao cũng chẳng chơi nữa!

Hai đứa quyết tâm là thế nhưng qua ngày hôm sau, khi tiếng trống ra chơi vừa vang lên, thấy băng “tứ quậ” quây tròn quanh Duy Dương, gạ gẫm thằng này chơi “oản tù tì”, Tiểu

Long và Quý ròm không tài nào dẫn lòng được.

Quý ròm đứng bật dậy, ngoác miệng kêu to:

- Duy Dương, đừng thèm chơi trò “oản tù tì”! Tội mình ra ngoài sân chơi trò bắt lá như hôm qua đi!

Duy Dương ngoảnh lại, mắt sáng rỡ:

- Đúng rồi đó! Chơi trò bắt lá đi!

Thế là Quý ròm và Tiểu Long lại bắt chước thằng Duy Dương ra sức

nhảy nhót. Thế là thằng Quốc Ân lại được dịp oang oang:

- Khi làm trò! Khi làm trò, tụi mày ơi!

Khiến những đứa xung quanh cười rộ.

Lần này thì Quý ròm không nhin nổi. Nó liệng nắm lá trên tay xuống đất lừ lừ tiến về thằng Quốc Ân, hất hàm:

- Mày vừa nói gì nói lại nghe coi!

Quốc Ân đòi nào sợ Quý ròm. Nếu xưa nay nó không dám động đến Quý ròm chẳng qua do nó ngán “song phi cước” Tiểu Long.

Nhưng nãy giờ đang ầm ỨC chuyện bọn Quý ròm rủ rê thằng Duy Dương ngay trước mũi nó, Quốc Ân chẳng buồn kiêng dè nữa. Nó cười khinh:

- Tao bảo có ba con khi đang làm trò chứ có nói động gì đến tụi mày đâu. Chẳng lẽ mày tự nhận mày là khi?

- Khi này!

Quý ròm vừa nói vừa xô vào vai Quốc Ân.

- A, mày dám động đến ông mày hả?

Quốc Ân thét lên be be và lập tức vung tay xô trả.

Quý ròm xô Quốc Ân thì không sao nhưng khi Quốc Ân xô lại thì Quý ròm ngã chổng gọng. Nó liền ngoác miệng la như cháy nhà:

- Ối, gãy be sườn tao rồi!

Thấy bạn mình đo đất, Tiểu Long hấp tấp bay lại. Tụi thằng Lâm, Quói Lương, Hải quẩn, cũng lập tức ùa vào.

“Khán giả” đang đứng xem tụi Quý ròm nhảy nhót nay thấy sắp sửa có đánh nhau, mặt đứa nào đứa nấy tươi hơn hớn:

- Lại đây xem đấu võ đài tụi mày ơi!

- Lại xem “song phi cước” trở tài nè!

Nhưng trận đấu đầy hứa hẹn kia chưa kịp khai diễn, một giọng nói

thình lình vang lên:

- Đấu võ đài gì vậy các em?

Ngoảnh lại, thấy thầy Đang giám thị đứng lù lù ngay sau lưng, đám “khán giả” đang hào hứng kia xụi lơ ngay tút xuyt. Mặt xanh lè xanh lét, từng đưa một nối đuôi nhau lảng mắt.

Trong nháy mắt, bốn phía “khán đài” trống trơn, chỉ còn tro lại bọn Quý ròm và bốn đứa trong băng “tứ quậ”.

Thầy Đang không buồn vặn hỏi, chỉ lạnh lùng ngoắt tay:

- Các em theo tôi!

Đám khán giả rút vào hành lang, bàn tán xôn xao và đưa cặp mắt hồi hộp nhìn theo bảy tội phạm đang lui thủi đi theo thầy Đang và mất húi sau cánh cửa đầy đe dọa chỗ văn

phòng Ban giám hiệu.

Mãi đến khi tiếng trống vào học vang lên, tụi bạn mới thấy mấy ông nhóc kéo nhau vào lớp.

Duy Dương cúi đầu lặng lẽ tiến bước, chẳng biểu lộ cảm xúc gì. Chỉ có tụi thằng Quốc Ân là mặt mày nhơn nhơn. Ở bên kia, Quý ròm và Tiểu Long lăm lè đi về chỗ ngồi.

Nhỏ Hạnh quay qua Quý ròm tính hỏi nhưng thấy mặt thằng ròm xụ xuống một đồng bèn tặc lưỡi làm thinh. Tiểu Long có vẻ thần nhiên hơn, nhưng lại ngồi tuốt ở đầu bàn phía

ngoài.

Cho đến lúc ra về, nhỏ Hạnh mới hắng giọng gạn hỏi:

- Khi này Long và Quý đánh nhau với băng “tứ quậ” hả?

Quý ròm làu bàu:

- Đã đánh nhau đâu!

Tiểu Long liếc Quý ròm, mỉm cười:

- Không đánh nhưng mà xô.

Nghe Tiểu Long nhắc đến chuyện này, Quý ròm càng quạu:

- Tại thằng Quốc Ân xô tao bật gọng, thầy Đang không nói gì lại đi rầy tao!

Tiểu Long nheo mắt:

- Tại mày xô trước!

Quý ròm hừ mũi:

- Ai bảo nó kêu tao là khỉ!

Rồi nó nhìn Tiểu Long giọng trách móc:

- Nó nhạo cả mày và thằng Duy Dương nữa chứ đâu phải mình tao! Mày không dám làm gì tụi nó để tao phải đen cái thân còm nhóm còm nhom ra đối địch, vậy mà bây giờ bày

đặt phê phán!

- Không phải là tao không dám làm gì! – Tiểu Long ấp úng phân trần – Tại lúc đó tao thấy tụi mình giống khỉ thật chứ bộ!

Nhỏ Hạnh chợt nhớ ra, tò mò hỏi:

- À, phải rồi! Hai bữa nay Long và Quý chơi trò gì dưới gốc cây vậy?

- Ồ, trò nhảm nhí ấy mà!

Quý ròm phẩy tay, rồi đột nhiên nó đâm tức:

- Trăm sự cũng tại “thằng thỏ đế” kia mà ra!

Nhỏ Hạnh ngơ ngác:

- “Thằng thỏ đế” nào?

- Thằng Duy Dương chứ còn thằng nào! – Quý ròm nghiêng răng – Con trai gì mà không dám đá bóng, sợ gãy chân, không dám rượt bắt, sợ u đầu ...

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Biết đâu Duy Dương thể trạng ốm yếu hoặc mắc phải chứng bệnh gì đó nên không thể chơi những trò hoạt động mạnh được!

Quý ròm bữu môi, vừa nói nó vừa giơ hai cánh tay ra trước mặt:

- Nếu nói đến ốm yếu thì phải nói đến thằng ròm này nè! “Thằng thỏ đế” kia chỉ mắc mỗi chứng bệnh là bệnh nhát gan thôi!

Thằng Duy Dương có vẻ như mắc phải chứng bệnh nhát gan thật. Hôm sau, Tiểu Long và Quý ròm ngoắt nó, ngạc nhiên thấy nó làm lơ.

Và khi Tiểu Long và Quý ròm ra sân chạy nhảy chán, quay vô, đứa nào đứa nấy bỗng há hốc miệng khi thấy nó đang hí hục còng tụi Quốc Ân đi lòng vòng quanh lớp y như

những ngày đầu.

Quý ròm nghe máu dồn lên mặt. Nó hét tướng:

- Duy Dương!

Duy Dương xoay người dòm, Hải quần đang ngồi một đống trên lưng nó cũng xoay theo.

Thấy phía trên Hải quần hếch mặt lên trời vẻ khiêu khích, phía dưới thằng Duy Dương giương mắt ếch ra ý hỏi, Quý ròm muốn lộn ruột:

- Mày hất thằng Hải quần xuống đất đi!

Duy Dương đáp lại mệnh lệnh của Quý ròm bằng một cái lắc đầu chậm chạp, rồi bỏ mặc thằng ròm đứng trơ ra đó, nó từ từ xoay người lại và chăm chỉ còng thằng Hải quần đi

tiếp.

Quý ròm điên tiết mắng.

Nhưng “thằng thỏ đế” dường như chẳng nghe thấy gì. Nó lặng lẽ và nặng nhọc bước, ngất ngưỡng trên lưng là thằng Hải quần đang nhếch mép cười đắc thắng.

Quý ròm tức muốn xịt khói lỗ tai. Nó đập mạnh vào lưng Tiểu Long:

- Giờ tính sao mày?

Tiểu Long khụt khịt:

- Tính cái quái gì được mà tính! Đây là thằng Duy Dương tự nguyện chứ bộ!

Quý ròm đâm tay lên ngực:

- Thật tức chết cho cái thằng này!

Nhưng Quý ròm không chết được. Nó phải sống để hỏi cho ra lẽ.

Trưa đó, trên đường về nó lại gần Duy Dương, hậm hực hỏi:

- Hôm nay mày sao thế?

- Tao có sao đâu!

Câu trả lời tỉnh khô của thằng này càng làm Quý ròm phát khùng. Nó nghiêng răng trèo trẹo:

- Mày còng lưng làm ngựa cho tụi kia cười mà bảo là không sao hả?

- Tại tao chơi thua.

- Thì mày đừng chơi cái trò “oản tù tì” chết tiệt đó nữa! – Quý ròm giận dữ nói – Tụi tao rủ mày chơi bắt lá ai bảo mày không chơi!

Lần này, Duy Dương không đáp. Nó cụp mắt xuống, lầm lũi bước.

Thái độ của Duy Dương khiến Quý ròm âm nghi:

- Tụi thằng Quốc Ân không cho mày chơi với tụi tao phải không?

Duy Dương vẫn làm thinh.

Quý ròm gầm gừ:

- Phải vậy không? Sao mày không nói?

Thấy thằng ròm khói xịt ra đằng mũi, Duy Dương bối rối gật đầu.

Quý ròm nhếch môi:

- Thế là mày tuân lệnh răm rắp?

Duy Dương lí nhí:

- Tụi nó hăm nếu tao không nghe theo, tụi nó sẽ cho tao nhừ đòn!

- Mày đừng sợ! – Tiểu Long nãy giờ im lặng đi bên cạnh, nghe vậy liền đặt tay lên vai Duy Dương, dịu dàng trấn an – Hôm qua mới bị kêu lên văn phòng Ban giám hiệu, tụi nó

không dám làm gì mày đâu. Tụi nó chỉ dọa thôi!

Quý ròm cười hê hê:

- Tao gọi mày là “thằng thỏ đế” quả không sai chút nào! Tụi nó mới hù một tí mà mày đã sồn ra quần rồi!

Duy Dương lầm bầm:

- Tại tao không thích đánh nhau.

- Thích không thích quái gì! – Quý ròm cười mát – Mày sợ tụi nó thì có!

Tiểu Long mỉm cười, hăng giọng:

- Ngày mai mày cứ ra sân chơi trò bắt lá với tụi tao, đừng thèm chơi “oẳn tù tì” ăn công nữa!

Vừa nói, Tiểu Long vừa nháy mắt với Quý ròm. Quý ròm liền ngoác miệng bô bô:

- Trò bắt lá hấp dẫn thế mà mày không chơi! Thật từ bé đến giờ tao chưa thấy trò nào hay như trò này!

Nghe vậy, thằng Duy Dương hớn hờ ngẩng đầu lên. Nó nói, mặt tươi roi rói:

- Ủ, ngày mai tụi mình sẽ chơi trò bắt lá.

CHƯƠNG 4

Duy Dương giữ đúng lời hứa. Hôm sau, bất chấp những cái trừng mắt dọa dẫm của Quốc Ân và đồng bọn, trống ra chơi vừa vang lên, nó đã tót ra cửa đi theo Quý ròm và Tiểu

Long.

- Duy Dương! – Quốc Ân tím mặt gọi.

Thoạt đầu Duy Dương định phớt lờ, nhưng rồi nó ngoảnh cổ lại:

- Gì?

- Mà đi đâu đó?

- Tao ra ngoài kia một chút.

- Không “chút chút” gì cả! – Quốc Ân cau kinh – Ở lại chơi với tụi tao!

Duy Dương nuốt nước bọt:

- Tao không thích chơi trò đó nữa!

Rằng thằng Quốc Ân nghiền vào nhau ken két:

- Hôm qua tụi tao nói gì với mày, mày còn nhớ không?

Cái giọng uy hiếp của Quốc Ân khiến Duy Dương thoáng hơi lúng túng.

- Nhớ! – nó chột dạ đáp.

- Nhớ sao mày không nghe lời tao?

Thằng Duy Dương lại đực mặt ra.

- Kệ tụi nó! – Quý ròm kéo tay Duy Dương – Mày cứ đi theo tao, tụi nó không dám làm gì đâu!

Bằng “tứ quậ” không dám làm gì thật. Ra chơi vô, Duy Dương cứ nôm nớp, chờ Quốc Ân kiếm chuyện. Nhưng thằng này chẳng tỏ vẻ gì muốn

gây gổ. Cũng có thể nó không dám.

Quốc Ân chỉ nhếch mép:

- Mà ngon quá há?

Rồi cầm mặt vào tập, chả buồn động tay động chân.

Giờ ra về, Quý ròm lại gần Duy Dương, cười hì hì:

- Mà thấy chưa? Tụi nó chỉ tài dọa thôi!

Nhưng qua ngày hôm sau thì Quý ròm không cười được nữa. Thằng Duy Dương đến lớp với bộ mặt bầm tím khiến bọn bạn xôn xao.

Quý ròm và Tiểu Long chặn Duy Dương ngay cửa.

- Mà sao thế? – Tiểu Long lo lắng hỏi.

- Tao có sao đâu!

Thấy thằng này giờ “chiêu” quen thuộc, Quý ròm sầm mặt:

- Không sao mà mặt mày sưng vù thế kia! Tụi nào đánh mày phải không?

- Đâu có.

- “Đâu có” cái đầu mày! – Quý ròm nổi khùng – Chẳng lẽ sau một đêm ngủ dậy cái mặt của mày tự nhiên sưng vù lên?

Duy Dương nhăn nhó:

- Không phải tự nhiên, mà do ... do ...

Quý ròm nhanh nhẩu:

- Do mày bị tụi thằng Quốc Ân vây đánh chứ gì?

- Không phải đâu! – Duy Dương hốt hoảng – Tụi nó chẳng liên can gì đến chuyện này!

- Mày đừng có bao che cho tụi nó! – Quý ròm gầm gừ – Tao phải làm cho ra lẽ!

Nói xong, Quý ròm hăm hăm xộc thẳng vào lớp.

Quý ròm làm Duy Dương hoảng kinh. Nó quỳnh quít chạy theo định níu áo bạn nhưng Quý ròm đã kịp xoẹt lại chỗ bằng “tứ quậ”.

Lúc này Quốc Ân và Quới Lương đang ở ngoài sân. Ngồi tại chỗ chỉ có thằng Lâm và Hải quán. Thấy Quý ròm đột nhiên đâm bổ lại chỗ tụi nó ngồi, mặt mày lại đỏ gay, hai thằng

này không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, vội lật đật đứng lên thủ thế.

- Tụi mày chơi trò gì với thằng Duy Dương thế hả? – Quý ròm gầm lên.

Hải quán ngo ngác:

- Trò gì đâu!

Còn thằng Lâm thì nhe răng cười:

- À, trò “oản tù tì” ấy mà! Bộ mày muốn chơi hả?

- Tụi mày đừng có vờ vịt! – Quý ròm mắt long sòng sọc – Tao muốn hỏi tại sao hôm qua tụi mày đón đường hành hung thằng Duy Dương!

- Không phải tụi nó đâu!

Duy Dương vội vã lên tiếng, lúc này nó và Tiểu Long đã tới sau lưng Quý ròm.

- Làm gì có chuyện đó! – Thằng Lâm nhún vai đáp lời Quý ròm, rồi chột nhìn thấy bộ mặt tím bầm của Duy Dương, nó ngẩn tò te – Ủa, mặt mày bị sao thế?

Nghe thằng Lâm kêu lên sừng sốt, Quý ròm ngạc nhiên liếc Duy Dương:

- Bộ không phải tụi nó thật hả?

- Tao đã nói ngay từ đầu là không phải tụi nó mà!

- Sao mày bảo tụi nó dọa đánh mày?

- Tụi tao chỉ dọa thôi! – Hải quán cười khẩy – Chứ chẳng đời nào tụi tao lại đi làm cái trò vô lương tâm đó!

Tiểu Long nhìn lom lom vào mặt Duy Dương:

- Không phải tụi thằng Lâm thì là ai?

Duy Dương gãi đầu:

- Tao cũng chẳng biết là ai!

Quý ròm nổi điên:

- Mày đừng có dóc! Người ta đánh mày bầm mày bầm mặt sao mày lại không biết?

Duy Dương lúng túng giải thích:

- Đây là người ta đánh nhầm.

- Đánh nhầm? – Quý ròm bật kêu lên.

Tiểu Long, Hải quán và thằng Lâm cũng há hốc miệng kinh ngạc.

- Ủ!

Duy Dương gật đầu, rồi nhìn qua những khuôn mặt đang thuôn ra của tụi bạn, nó liếm môi kẻ:

- Chiều hôm qua trên đường đi đến nhà bà cô, tao tình cờ gặp vụ đụng xe ...

- Đụng xe? – Hải quán mở to mắt – Eo ôi, thế có ai chết không?

- Không! – Duy Dương lắc đầu – Nạn nhân là một con nhỏ trạc tuổi bọn mình. Nó chồm băng qua đường đã bị một chiếc xe máy đụng phải. Chiếc xe đang phóng nhanh còn con

nhỏ từ trong nhà băng ra quá đột ngột, vì vậy mới xảy ra tai nạn.

- Rồi sao nữa? – Hải quán giục.

- Con nhỏ ngã xuống đất, bất tỉnh. Còn chiếc xe thì chạy luôn.

- Thật khốn kiếp! – Thằng Lâm nghiêng răng trèo trẹo.

Quý ròm nheo mắt nhìn Duy Dương:

- Thế là mày lật đật xuống xe chạy lại đỡ nạn nhân dậy phải không?

- Ủ! – Duy Dương bẽn lẽn – Tao đỡ con nhỏ lên và ... và ... bế nó vào nhà ...

- Và người nhà của nó tưởng mày là thủ phạm nên hạ cẳng tay thượng cẳng chân với mày? – Hải quần háng giọng hỏi, vẻ như muốn chứng tỏ nó thông minh không kém gì Quý

ròm.

Duy Dương thở dài:

- Ủ, lúc nó bị đụng xe thì không ai trong nhà chứng kiến. Đến khi tao ẵm nó vào, thấy con nhỏ mê man bất tỉnh, mấy ông anh nó liền ngẫu mắt lên và nhảy xổ vào tao. Đã mấy lần

tao định chống cự lại nhưng ...

Hải quần cười hì hì:

- Nhưng mày lượng sức mình không chống cự nổi chứ gì?

Duy Dương ấp úng:

- Không phải thế! Cái chính là ...

- Tao hiểu rồi! – Quý ròm gật gù gỡ bí cho bạn – Trong trường hợp oái oăm như vậy, nếu tao là mày, tao cũng sẽ ôm đầu chịu trận thôi. Người ta đang thương tâm, đâu còn bình

tĩnh ...

Tiểu Long tò mò:

- Thế rốt cuộc mày có minh oan được không?

Gương mặt méo mó của Duy Dương rạng lên:

- May quá, sau một hồi được người nhà xúc đầu giật tóc, con nhỏ đó tỉnh dậy. Và nó xác nhận là tao vô tội!

- Ủ, may thật! – Thăng Lâm rùng mình – Nếu lúc đó con nhỏ kia ngum luôn thì chẳng biết thế nào! Có khi mày phải theo nó đi “tham quan âm

phủ” luôn không chừng!

Hải quần lên giọng hiểu biết:

- Lần sau gặp tình huống như vậy mày phải ... mày phải ...

Hải quần ấp a ấp úng một hồi rồi tắc tị. Nó nhận ra mình trót ngửa miệng ba hoa thì đã muộn. Chẳng lẽ khuyên thằng Duy Dương gặp tình huống như vậy phải nhắm mắt chạy luôn

để khỏi rước vạ vào mình? Mà thực bụng nó đâu có định khuyên như vậy.

Quý ròm lé mắt ngó Hải quần, cười ruồi:

- Phải sao? Làm gì mày cà lăm ba năm chưa hết vậy?

Hải quần đỏ bừng mặt:

- Ý tao muốn nói lần sau nếu gặp tình huống như vậy thì thằng Duy Dương phải ... phải ... làm y như vậy thôi!

- Xì! – Quý ròm nhún vai – Tưởng sao, nói vậy mà cũng đòi nói!

Duy Dương chép miệng:

- Ủ, nếu ở trong hoàn cảnh đó tụi mày cũng sẽ hành động như tao thôi!

Tiểu Long khịt khịt mũi:

- Thế sau khi con nhỏ đó xác nhận mày vô tội thì các ông anh nó có xin lỗi mày không?

- Có! – Duy Dương chớp mắt – Họ xin lỗi tao rồi rít. Lúc đó trông họ tội lỗi lắm. Và họ đặt tao nằm xuống cạnh con nhỏ. Rồi họ xúc dầu cho cả hai.

Vừa nói Duy Dương vừa đưa tay sờ râm những chỗ sưng trên má. Tiểu Long đặt tay lên vai bạn, giọng an ủi:

- Những vết bầm này chừng vài ngày nữa sẽ hết, mày đừng lo!

Quý ròm nói thêm:

- Nhưng trong khi chờ cho khỏe hẳn, mày chớ có đại dột công ai trên lưng đấy nhé!

Nghe cái giọng cà khịa của Quý ròm, Duy Dương giật mình liếc sang Hải quân và thằng Lâm.

Và nó vô cùng ngạc nhiên thấy hai thằng này chẳng hề phản ứng mảy may. Không những thế, thằng Lâm còn tặc lưỡi nói:

- Từ nay trở đi tụi tao sẽ không rủ thằng Duy Dương chơi “oản tù tì” ăn cống nữa đâu!

CHƯƠNG 5

Quý ròm kể cho nhỏ Hạnh nghe câu chuyện về Duy Dương rồi mỉm cười kết luận:

- Như vậy trên trái đất này đâu phải chỉ có thằng mập nhà mình mới là “người hiệp nghĩa”!

Tiểu Long đỏ mặt:

- Tao nhận tao là “người hiệp nghĩa” hồi nào!

Quý ròm trề môi:

- Mày không nhận nhưng mày hành động như “người hiệp nghĩa” tức là mày tự nhận rồi!

Sau khi nói ngang như cua, không để Tiểu Long kịp cự nự, Quý ròm gật gù tiếp:

- Nhưng dù sao mày vẫn thua “thằng thỏ đế” một bậc.

Nhỏ Hạnh cười cười phụ họa:

- Thua chỗ nào hở Quý?

Quý ròm hăm hở vung tay:

- Thằng Tiểu Long nhà mình là “cao thủ võ lâm”. Một thân võ học như nó đi lại “hành hiệp trên giang hồ” là chuyện bình thường. Kẻ trói gà không chặt như thằng Duy Dương mà

dám liều mình ra tay trượng nghĩa, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, đó mới là điều đáng nể!

- Ủ, đúng là tao thua thằng Duy Dương một bậc! – Tiểu Long thật thà xác nhận.

Quý ròm lại cảm khái:

- Thằng Duy Dương là một đứa nhát gan. Đá bóng, vật nhau, rượt bắt, leo trèo, trò gì cũng không dám chơi, sợ u đầu mẻ trán! Thế mà rốt cuộc vẫn không tránh khỏi tai họa!

Câu nói của Quý ròm bỗng khiến nhỏ Hạnh lo lắng:

- Hạnh sợ những chuyện như thế này chưa phải đã chấm dứt với Duy Dương đâu!

Quý ròm và Tiểu Long tròn mắt:

- Hạnh nói thế nghĩa là sao?

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, băng khuâng đáp:

- Tính tình Duy Dương như thế, sớm muộn gì cũng sẽ lại can thiệp vào chuyện thiên hạ ...

- Tôi hiểu rồi! – Quý ròm gật đầu – Và rắc rối sẽ lại đến ...

Tiểu Long liếm môi hiến kế:

- Hay là ngày mai mình dò xem nhà thằng Duy Dương ở đâu. Sau đó, mỗi khi nó đi học hoặc về nhà, tụi mình bí mật đi theo để nhớ nó có gặp chuyện gì thì mình kịp thời giải vây

cho nó.

- Vớ vẩn! – Quý ròm bấu môi – Tao nghĩ chẳng việc gì phải làm như vậy.

Nhỏ Hạnh nhìn Quý ròm:

- Cứ làm theo lời Long cũng chẳng hại gì. Dù sao đấy cũng là cơ hội để mình hiểu thêm về người bạn kì lạ này.

- Thôi được! – Thấy nhỏ Hạnh bênh Tiểu Long, Quý ròm thờ đánh thượt – Tụi mình đành làm vệ sĩ cho “thằng thỏ đế” này một thời gian vậy.

Trưa đó, khi Duy Dương vừa ôm cặp tuôn ra cổng, bon Quý ròm liền nháy nhau lật đật bám theo.

Duy Dương không biết đang bị bọn Quý ròm theo dõi. Nó cằm cúi rảo bước, chốc chốc lại đưa tay xoa xoa nơi má.

Quý ròm liếc Tiểu Long:

- Chắc nó đau lắm!

- Ủ, tội nó ghê!

Quý ròm xuýt xoa:

- Phải chi nó có “thiết đầu công” như mày!

- “Thiết đầu công” cũng chẳng ăn thua gì! – Tiểu Long lắc đầu – Đây là người ta đánh vào mặt chứ đâu phải đánh vào đầu.

- Thì mình cúi mặt xuống, đưa đầu ra đỡ.

- Nói như mày!

- Thôi, Quý và Long đừng cãi nhau nữa! – Nhỏ Hạnh đột ngột lên tiếng – Duy Dương quẹo trái rồi kìa!

Tiểu Long và Quý ròm vội lia mắt ra phía trước và hồi hả vọt lên

- Từ từ thôi! – Nhỏ Hạnh lật bệt chạy theo, hốt hoảng gọi – Coi chừng Duy Dương nhìn thấy!

Nhưng Quý ròm và Tiểu Long đâu phải hai thằng khờ. Chúng đã từng đóng vai thám tử như thế này bao nhiêu lần, để gì để cho “con mồi” phát giác tung tích.

Hai đứa đứng nép mình sau gốc cây chỗ góc đường, thò đầu ra quan sát.

Duy Dương vẫn ung dung cất bước, lúc này nó đã thôi rò rẫm những vết bầm.

Nhỏ Hạnh đến sau lưng hai bạn, thì thầm:

- Duy Dương có ...

Nhỏ Hạnh mới nói nửa chừng, Quý ròm đã nhanh nhẩu cắt ngang:

- Nó chẳng hay biết gì ...

Nhưng Quý ròm cũng chẳng kịp nói hết câu. Ở trước mặt Duy Dương một lần nữa đột ngột biến mất. Lần này nó quẹo phải.

Bọn Quý ròm lại hấp tấp co giò rượt theo.

Duy Dương quẹo chừng ba lần thì đến một chung cư. Nó chui vào cầu thang và khuất dạng sau hành lang tối om.

- Thì ra nó ở đây! – Quý ròm thở phào.

Tiểu Long chớp mắt:

- Đuổi theo xem nó ở lâu mấy chứ?

- Không cần đâu! – Nhỏ Hạnh lắc mái tóc – Mỗi buổi sáng tụi mình đợi Duy Dương ngay trước chung cư là được rồi!

Quý ròm gãi đầu nhăn nhó:

- Nhà nó ở ngược hướng với nhà tụi mình, ngày nào cũng lèo đèo theo nó chắc tiêu đời cặp giò quá!

Tiểu Long mỉm cười:

- Tụi mình chỉ “đưa đón” nó một thời gian thôi. Có đi theo nó cả đời đâu mà sợ!

Thế là kể từ bữa đó, Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh buộc phải đi học sớm hơn và về nhà trễ hơn thường lệ.

Tờ mờ sáng, ba đứa kiếm một góc khuất, ngồi chầu trước chung cư thẳng Duy Dương ở, ngóc cổ đợi nó ra. Trưa, ba đứa lại tò tò đi sau lưng Duy Dương cho tới khi thẳng này

khuất hẳn sau cầu thang mới ba chân bốn cẳng chạy về nhà mình.

Tối ngày thứ tư thì Quý ròm đâm chán. Đang đi theo Duy Dương, nó chợt dừng phắt lại:

- Đứng lại một tẹo đã nào!

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Mà mọi giò hả?

Quý ròm không trả lời thẳng câu hỏi của Tiểu Long. Mà làu bàu:

- Tụi mình lo xa quá đáng! Chắc chẳng có chuyện gì xảy ra với “thằng

thỏ đế" này đâu!

Nhỏ Hạnh so vai:

- Biết đâu được!

- Biết chứ sao không! – Quý ròm tiếp tục lộ bất bình – Ngay từ đầu tôi đã có cảm giác tội mình đang làm một chuyện rất vớ vẩn rồi mà!

- Sao lại vớ vẩn? – Nhỏ Hạnh cau mày vẻ phật ý.

Tiểu Long động viên bạn:

- Mày cố đi! Hết tuần này mà Duy Dương vẫn bình an vô sự, tội mình sẽ không “đưa đón” nó nữa!

Nghe Tiểu Long nói vậy, Quý ròm thôi không làm bầm nữa. Nó đảo mắt ra phía trước, dợm cất bước. Nhưng rồi nó chột sững ngay lại.

Có hai thằng nhãi đang đánh nhau ngay chỗ ngã tư. Đứng ra chỉ có thằng lớn đánh, à không phải đánh, mà là đá. Thằng này to con cỡ Tiểu Long. Nó cứ tung cẳng chân to như cột

nhà đá bém bép vào mông thằng bé. Còn thằng bé thì hai tay ôm mông, nước mắt ràn rụa.

- Có chuyện rồi!

Quý ròm buột miệng. Nó đánh mắt sang hai bạn, thấy Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng đang dưng chân và nhìn chăm chăm ra phía trước.

Duy Dương lúc này đã tiến sát lại chỗ đánh nhau.

- Nguy to rồi!

Quý ròm lại nói và nhích người định bước tới.

- Gượm đã! – Tiểu Long níu tay bạn – Mày định làm gì thế?

- Phải ngăn Duy Dương lại ngay! Nếu không nó sẽ lại bị ăn đòn cho xem.

Tiểu Long khịt mũi:

- Mày nghĩ nó sẽ nhúng tay vào chuyện này sao?

- Chắc chắn rồi!

Nhỏ Hạnh vọt miệng đáp thay Quý ròm. Đang nói, nó bỗng thấp thỏm kêu lên:

- Xem kìa!

Thực ra, không cần nhỏ Hạnh gọi, Tiểu Long và Quý ròm cũng đã nhìn thấy Duy Dương đang đến gần thằng lớn. Đứa nào đứa nấy bất giác nín thở, mắt dán chặt về phía trước.

Duy Dương đứng trước mặt đối phương, mấp máy môi nói gì đó, có lẽ là khuyên can.

Thằng kia cũng mấp máy môi đáp trả. Tuy không nghe rõ cuộc đối đáp, nhưng nhìn khuôn mặt đỏ gay của thằng nhãi hung hăng nọ, bọn Quý ròm cũng đoán được nó bực mình

trước sự can thiệp của thằng Duy Dương lắm lắm.

Hai bên nói qua nói lại một hồi, Duy Dương bất thần quay sang thằng bé, vẫy tay ra hiệu.

Thằng bé nom nóp đánh mắt sang thằng lớn, thấy thằng này không nói gì, liền co giò bỏ chạy. Nhưng thằng lớn nhanh như cheo, nó khoa chân một cái đã chặn ngay lối thoát của

thằng bé.

Tiểu Long liếc Quý ròm:

- Thằng này “có nghề” mày ạ!

Quý ròm tặc lưỡi:

- Ủ, thằng bé kia không khéo lại như đòn vọt nó mất thôi!

Quả như Quý ròm lo lắng, vừa chặn thằng bé lại, thằng lớn đã trợn mắt quát như sấm:

- À, tính chuồn hả?

Kèm theo tiếng quát là một cú đá xoẹt thẳng vào mông đối phương. Nếu trúng phải cú đá giận dữ này, nạn nhân sẽ rêm mình ba ngày chứ

chẳng chơi.

Nhỏ Hạnh sợ hãi ôm mặt:

- Thằng bé chết mất!

Nhưng dường như thằng bé chưa tới số chết. Cú đá xé gió của thằng lớn chưa kịp chạm vào mông thằng bé đã bất ngờ bị gót chân của Duy Dương cản lại. Chẳng ai rõ Duy Dương

thò chân ra lúc nào. Ngay cả thằng lớn cũng không nhìn thấy. Chỉ đến khi mu bàn chân chạm phải gót giày của Duy Dương đánh “bộp” khiến nó phải ôm căng chân nhăn nhó, lúc

đó nó mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Sau một hồi xuýt xoa, nó đứng thẳng người lên và quay phắt sang Duy Dương, miệng quát tướng:

- À, mày muốn gây sự phải không?

Câu nói vừa thốt ra, không để Duy Dương kịp trả lời, nó đã nhảy xổ vào đối phương một cách hung hãn.

Quý ròm giật tay Tiểu Long:

- Xông lên đi! Không khéo thằng Duy Dương lại bầm mặt như bữa trước!

Nhỏ Hạnh cũng quính quíu giục:

- Lẹ lên đi Long!

Nhưng Tiểu Long vẫn đứng trơ thổ địa. Nó nhếch mép:

- Nếu có đứa bầm mặt thì đứa đó chắc chắn không phải là thằng Duy Dương.

Câu nói lạ lùng của thằng mập khiến Quý ròm ngo ngác:

- Mày nói gì thế?

Tiểu Long thủng thỉnh đưa tay quẹt mũi:

- Tài nghệ thằng Duy Dương còn trên thằng kia cả chục lần.

Quý ròm ngần tò te:

- Ý mày muốn nói “thằng thỏ đế” là dân có “nghề” ư?
- Đúng vậy! – Tiểu Long nhún vai – Tài đấm đá của nó không kém gì tao đâu!

Câu nói của Tiểu Long khó tin quá đỗi, nhưng Quý ròm và nhỏ Hạnh lại không thể không tin. Những diễn biến trước mắt đã xác nhận Tiểu Long không nói ngoa.

Duy Dương và đối phương trao đổi với nhau chừng chục “chiêu”. Tình thế đã ngã ngũ. Thằng kia vừa đánh vừa lùi, mồ hôi toát như tắm. Còn Duy Dương ra đòn ung dung, nhàn

nhã, vẻ như chưa tung hết sức. Nói cho đúng, thằng kia chẳng dính đòn của Duy Dương bao lăm nhưng những cú đánh của nó đều bị Duy Dương khóa chặt khiến nó không tài

nào chạm vào người đối phương được. Sự tuyệt vọng mỗi lúc một lộ rõ trên mặt nó.

Quý ròm thở dài:

- Thật không ngờ!

Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán lặp lại:

- Thật không ngờ!

Tiểu Long không nói gì, chỉ cựa quậy người, làm như chiếc áo nó mặc hôm nay chật chội hơn mọi bữa hay sao ấy

Ở đằng kia, đối thủ của Duy Dương đã thôi chống cự. Nó xuôi tay thất thế bỏ đi sau khi ném cho Duy Dương một cái nhìn hằn học. Thằng bé thì đã chạy biến từ đời nào.

Duy Dương đứng một mình giữa ngã tư, chả rõ đang nghĩ gì. Thần người một lúc, nó đưa tay quạt mồ hôi trán và xốc cặp rảo bước.

Bây giờ Quý ròm mới bàng hoàng phát hiện từ nãy đến giờ Duy Dương vẫn không buông chiếc cặp. Chỉ cần một tay, “thằng thỏ đế” đã thừa sức áp đảo đối thủ.

CHƯƠNG 6

Quý ròm nhìn nhỏ Hạnh:

- Vậy là sao hở Hạnh?

Nhỏ Hạnh thở dài:

- Hạnh cũng chẳng biết!

Tiểu Long tặc lưỡi:

- Đúng là không thể hiểu nổi

Quý ròm bứt tai:

- Thằng này quả là bí hiểm! Lúc nào cũng ra vẻ ta đây là người yếu ớt, không dám động tay động chân, nào ngờ nó là một “cao thủ võ lâm”!

- Ủ, lạ ghê! – Tiểu Long chép miệng – Lại còn vờ sợ sệt đưa lưng cho tụi thằng Quốc Ân cười nữa chứ!

Quý ròm ầm ức:

- Khiến mấy hôm nay tụi mình phải tò tò đi theo bảo vệ cho nó, tức ời là tức!

Quý ròm đấm hai tay vào nhau:

- Ngày mai tao phải hỏi thẳng nó mới được!

Nói là làm, sáng hôm sau Duy Dương vừa lò dò tới cổng, Quý ròm đã chạy lại, miệng toét đến tận mang tai:

- A, chào hiệp sĩ bịt mặt!

Duy Dương ngo ngác:

- Mà nói gì vậy?

- Thôi đi, mà đừng có làm bộ! – Quý ròm phát lên vai Duy Dương –

hôm qua tụi tao nhìn thấy hết rồi.

Duy Dương vẫn giương mắt nai:

- Tụi mày nhìn thấy gì cơ?

- Nhìn thấy mày trở tài đánh nhau chứ nhìn thấy gì! – Quý ròm nheo mắt nhìn bạn.

Rồi nó cười mát:

- Xin lỗi mày nhé! Tụi tao đúng là có mắt như mù.

Duy Dương chùi tay vào nẹp quần:

- Tao vẫn chẳng hiểu mày nói gì.

- Mày giỏi vờ vịt thật đấy! – Quý ròm nhếch mép, rồi nó huých toẹt – Chả phải trưa hôm qua mày đụng độ với thằng nhãi ở chỗ ngã tư sao?

- Chắc mày nhầm ai với tao rồi! – Duy Dương lắc đầu – Mày cũng biết là tao không bao giờ chơi trò đánh nhau mà!

Rồi không để Quý ròm kịp căn vặn thêm, Duy Dương lật đật quay mình đi thẳng.

Quý ròm nghệt mặt nhìn theo, tức tối rít qua kẽ răng:

- Thằng thỏ đế!

Chợt nhận ra cái biệt danh này không còn hợp với Duy Dương nữa, nó nuốt nước bọt:

- À, không phải thằng thỏ đế! Mà là thằng ... thằng ...

- Mày làm gì mà “thằng, thằng” hoài vậy?

Tiểu Long đến sau lưng Quý ròm, ngạc nhiên hỏi.

Quý ròm quay sang bạn, vò đầu:

- Tao không biết bây giờ phải gọi Duy Dương là thằng gì.

- Thằng gì không quan trọng! – Tiểu Long mỉm cười – quan trọng là khi này nó giải thích thế nào về chuyện hôm qua.

- Nó chả giải thích gì cả!

- Là sao?

Quý ròm nhăn nhó:

- Nó bảo hôm qua tụi mình đã nhìn nhầm. Nó bảo không phải nó.

Tiểu Long thu nụ cười:

- Nó không chịu nhận ư?

- Không! Nó bảo xưa nay nó không thích đánh nhau.

Tiểu Long gãi gáy:

- Lạ thật! Sao nó lại nói như thế nhỉ?

Quý ròm chột hừ mũi:

- Tao có cách rồi.

- Cách gì?

Quý ròm kề tai Tiểu Long thì thảo. Nghe tới đâu mắt Tiểu Long sáng rõ đến đó:

- Kế hoạch của mày hay lắm!

Quý ròm đắc chí:

- Chắc chắn lần này thằng Duy Dương sẽ hết đường chối!

Tiểu Long bỗng phân vân:

- Liệu Hạnh có để tụi thằng Tùng tham gia vào kế hoạch này không?

- Mày yên tâm. Tao nghĩ Hạnh sẽ không phản đối đâu.

Duy Dương không biết bọn Quý ròm đang âm mưu “lật tẩy” mình. Khoảng ba ngày sau, cũng trên đường đi học về, nó lại nhìn thấy một đám bốn năm đứa đang rượt nhau lòng vòng quanh bồn hoa kế ngã tư hôm nọ.

Đằng trước là ba thằng nhóc khoảng mười, mười một tuổi đang ôm cặp chạy cuống cuống, đứa nào đứa nấy nước mắt nước mũi sì sụt. Đuổi sát

phía sau là hai thằng nhãi to con, mặt mày trông có vẻ dữ tợn, nhất là thằng mặt rỗ lúc này sắp tóm được một trong các ông nhóc đang chạy bán sống bán chết trước mặt kia.

- Này, tụi mày sao lại bắt nạt trẻ con thế hả?

Duy Dương hắng giọng, vừa kêu nó vừa rảo bước tiến lại. Dĩ nhiên có tài thánh Duy Dương mới biết hai thằng nhãi to con kia là Bò Lục và Văn Châu, còn ba nạn nhân oắt tì nọ chính là thằng Tùng em nhỏ Hạnh và Nghị, Đạt bạn nó.

Thấy có người can thiệp, tụi thằng Tùng vờ mừng rỡ:

- Anh ơi, anh cứu tụi em với!

- Bọn này bắt tụi em nộp tiền mới cho đi!

Duy Dương nhìn bọn nhóc:

- Tụi em đừng lo!

Bò Lục từ từ tiến lại:

- Nhưng chính mày lo đi là vừa!

Văn Châu cũng hất hàm:

- Ai cho mày chỗ mũi vào chuyện làm ăn của bọn tao hả?

Duy Dương biết đây là bọn trấn lột, nói lý lẽ cũng bằng thừa. Nó bước lui một bước, đưa mắt thăm dò đối thủ và cúi người đặt cặp xuống bãi cỏ.

Nấp sau gốc cây, Quý ròm khoái trá:

- Lần này Duy Dương biết gặp phải cao thủ rồi. Hà hà, bữa nay sẽ có một màn “long tranh hổ đấu”.

Bọn thằng Tùng lúc này đã chạy tuốt ra xa đứng xem nhưng Duy Dương dường như chưa an tâm. Nó hướng về phía bọn nhóc, kêu lớn:

- Các em về nhà đi! Chuyện ở đây ...

Duy Dương không có dịp nói hết câu. Cú đâm của Bò Lục đã cắt ngang

lời nó.

Duy Dương tạt ngang né đòn, miệng rồi rít:

- Này, này, có gì thì ...

Lần thứ hai, Bò Lục chặn hòng Duy Dương bằng một cú đá cực mạnh nhằm ngay ống quyển khiến Duy Dương phải co giò nhảy tránh.

Quý ròm quay sang Tiểu Long, cười hì hì:

- Không lẽ nó định nói câu “có gì thì ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh ...” giống như của mày?

Tiểu Long phớt lờ câu chòng ghẹo của Quý ròm. Nó chỉ tay ra phía trước:

- Xem kia!

Quý ròm ngoảnh phắt lại. Và miệng nó lập tức há hốc. Nó phải đưa tay dụi mắt hai ba cái để thật sự tin rằng cái đĩa đang ngồi phệt dưới đất kia là thằng Bò Lục.

Quý ròm không tin vào mắt mình cũng phải. Bò Lục võ nghệ đâu phải hạng xoàng, thế mà hai bên giao đấu chưa tới năm phút, Bò Lục đã bò ra đất rồi. Thậm chí Quý ròm chỉ

quay đi một cái đã không kịp nhìn thấy Duy Dương ra đòn như thế nào.

- Khá lắm! Để tao xem tài nghệ mày cỡ nào!

Văn Châu cười khẩy, vừa nói nó vừa khuỳnh tay khệnh khạng tiến lại chỗ Duy Dương đứng.

Quý ròm liếc Tiểu Long:

- Cặp này ngang tài ngang sức đây!

- Không đâu! – Tiểu Long khẽ so vai – Tao e Văn Châu không phải là đối thủ của Duy Dương!

Nhận xét của Tiểu Long khiến Quý ròm thè lưỡi:

- Mày nói thật đấy hử?

- Thật.

- Thế mày thì sao? – Quý ròm không nén được tò mò – Mày có địch nổi thằng Duy Dương không?

- Tao cũng không biết! – Tiểu Long khụt khịt mũi – Võ nghệ của thằng này phức tạp lắm. Nó không thuộc hẳn một môn phái nào.

Quý ròm không hỏi nữa. Nó cắm mắt vào “đấu trường” hồi hộp theo dõi, trong thâm tâm vẫn không tin Duy Dương có thể hạ được Văn Châu.

Đối với nó, Văn Châu là cao thủ hạng nhất. Đạo truy tìm bí mật của “đảng Chim Ưng”, nó đã từng chứng kiến Văn Châu chỉ bằng một cái vung tay đã quật Bò Lục và Bò Trống nằm thẳng cẳng dưới đất. Chính nó cũng đã có lần nếm mùi đau khổ bởi Văn Châu dạo hai bên chưa quen biết nhau. Tóm lại, nó chưa từng thấy Văn Châu chịu thua ai, kể cả “song phi cước” Tiểu Long. Vậy mà bây giờ thằng mập dám bảo Văn Châu không phải là đối thủ của “thằng thỏ đế” Duy Dương, thật khó tin quá xá.

Quý ròm quyết không tin. Nhưng đằng kia, vẻ như Văn Châu quyết làm cho nó tin.

Văn Châu là cao thủ judo, nếu không tóm được đối phương thì chẳng thể ra đòn được. Khổ nỗi, thằng Duy Dương chỉ cần liếc mắt đã biết ngay đối thủ trước mặt thuộc võ phái

nào, vì vậy nó thủ kín như bưng khiến Văn Châu chồn vờn cả buổi vẫn không sao “nhập nội” được.

Hai bên cứ giữ miếng như vậy một lúc lâu.

Nhỏ Hạnh sốt ruột đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Văn Châu và Duy Dương còn gườm nhau đến bao lâu nữa hở Long?

- Tối đa là ba phút nữa! – Tiểu Long đáp bằng giọng chắc như dao chém đá.

Quý ròm bĩu môi:

- Xạo đi mày! Làm sao mày biết rõ thế?

Tiểu Long không thèm cãi nhau với thằng ròm. Nó buông gọn lỏn:

- Để rồi xem!

Tiểu Long vừa nói dứt câu, Văn Châu đã lừa thế nắm được cườm tay trái của Duy Dương. Nhưng nó mới vừa hít hơi vào, chưa kịp vận sức, Duy Dương đã tung một cú đá trúng ngay cánh tay nó.

Bất ngờ bị trúng đòn, Văn Châu lập tức buông tay lùi lại. Nhưng chân của Duy Dương vừa chạm đích đã nhanh nhẹn bay vòng trở lại, không cần lấy đà đã tung tiếp một cú đá xoay bằng cạnh bàn chân vào thẳng người đối thủ.

Quý ròm bật kêu khê:

- Liên hoàn cước! Thằng này đá giống hệt mày Tiểu Long ơi!

- Đây là liên hoàn cước của võ phái Tây Sơn, không phải của Taekwondo! – Tiểu Long liếm môi đáp – Nó đá chỉ hơi giống tao thôi.

Đằng trước mặt, Văn Châu lãnh trọn cú đá vào vai, loạng choạng suýt ngã.

Tiểu Long hít vào một hơi:

- Tao phải vào trận thôi!

Quý ròm hào hứng:

- Ừ, mày nhanh chân lên kéo thằng Duy Dương chuồn mất!

Rồi nó sức nhớ:

- Mày bỏ áo ra ngoài quần đi! Tháo cả phù hiệu xuống!

Nhỏ Hạnh cẩn thận hơn:

- Long lộn trái chiếc nón lại rồi kéo sụp xuống thêm chút nữa mới hòng che mắt Duy Dương được.

Quý ròm và nhỏ Hạnh căn dặn tới đâu Tiểu Long răm rắp làm theo tới đó. Nó lôi vạt áo ra khỏi quần, tháo phù hiệu nhét vào túi, lộn trái chiếc nón kéo sụp xuống nửa mặt rồi hăm hở vọt ra khỏi chỗ nấp.

CHƯƠNG 7

Tiểu Long vừa chạy ay lại chỗ đánh nhau vừa hét vang bằng một giọng cổ làm ra vẻ nghèn nghệt:

- Không được đánh bạn tao!

Tiếng hét của Tiểu Long khiến Duy Dương giật thót. Không nhận ra giọng thẳng mạp, nó co tay thủ thế, mắt lom lom quan sát nhân vật mới đến.

- Tao đâu có muốn đánh nhau. Đây chỉ là ...

Duy Dương nhỏ nhẹ phân trần, rõ là mó muốn giảng hòa.

Nhưng Tiểu Long vẫn không nói không rằng. Nó cố giữ bộ tịch lâm lì, đầu cúi gằm.

Tiểu Long sợ dĩ làm thỉnh chính vì sợ Duy Dương nhận ra giọng nói của nó. Nhưng Duy Dương không biết điều đó. Thấy đối thủ mũ nón sùm sụp, lại không thèm ừ hử, điệu bộ

sẵn sàng gây gấn thì bất giác đâm lo. Nó liếc quanh, bụng hơi hoảng khi thấy Bò Lục đã đứng dậy, đang cùng Văn Châu vây chặt lấy nó.

Duy Dương gãi đầu:

- Tụi mày ...

Tiểu Long không muốn đối đáp, sợ lộ tẩy. Vì vậy Duy Dương mới nói hai tiếng, nó đã vội vàng đá vào chân đối phương.

Duy Dương nhảy tránh và vung tay đánh trả.

Lần này mới trao đổi vài chiêu, Duy Dương đã biết ngay mình gặp phải đại kinh địch.

Khác với Bò Lục và Văn Châu, Tiểu Long công thủ vững vàng, kín kẽ. Đã vậy, những cú ra đòn của nó bao giờ cũng mạnh kinh hồn.

Quý ròm liếc nhỏ Hạnh cười hì hì:

- Đụng phải “võ sư vô địch đại lực sĩ”. Thằng Duy Dương coi bộ són ra quần rồi!

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Không hẳn đâu! Tại một chọi ba, Duy Dương bị phân tâm đó thôi!

Quý ròm bắt mắt:

- Bộ Hạnh cũng cho rằng Tiểu Long không địch lại Duy Dương hả?

- Hạnh không nói thế! – Nhỏ Hạnh tắc lưỡi, và nó bỗng kêu lên – Quý nhìn kìa, Duy Dương có vẻ núng thế rồi!

Quả nhiên đánh nhau một hồi không hạ được địch thủ, Duy Dương bắt đầu hoang mang, nhất là nó không biết hai đứa đứng lăm le bên ngoài là Văn Châu và Bò Lục sẽ nhảy vào

lúc nào. Nếu cả ba cùng ra tay, nó sẽ bị nát xương là cái chắc. Duy Dương biết thế nên mắt cứ đảo đảo.

Trong khi Duy Dương phân vân không biết nên tiếp tục kéo dài cuộc chiến hay bỏ chạy quách thì từ đằng xa bốn bóng người thành linh phi lại.

Chưa tới nơi, cả mấy cái miệng cùng thét vang:

- Không được ý đông hiệp yếu!

- Không được đụng vào bạn tao!

- Ba đánh một mà không biết mắc cỡ hả?

Quý ròm trố mắt kêu khê:

- Trời đất! Tụi tứ quậy!

Nhỏ Hạnh lo lắng:

- Nguy rồi, mình xông ra đi Quý?

Nhưng tụi thằng Quốc Ân chân tay nhanh như máy. Tiếng thét vừa dứt, tụi nó đã phóng tới nơi và lập tức đâm bổ vào Tiểu Long, Văn Châu và

Bò Lục, đâm đá túi bụi.

Cuộc song đấu giữa Duy Dương và Tiểu Long trong nháy mắt đã biến thành cuộc hỗn chiến.

Tiểu Long vừa đánh vừa lùi:

- Ê ... ê ...

Tiểu Long áp úng định phân trần, đang lúc bối rối nó quên phắt chỉ cần bỏ mũ ra là xong.

- Không “ê a” gì cả! thằng bạn tao trời gà không chặt mà tụi mày nõ xúm vào bắt nạt hả? – Hải quần găm gù, tay tung đòn tới tấp khiến Tiểu Long không làm sao hé môi được.

Bên cạnh Văn Châu và Bò Lục cũng đang đánh đỡ trời chết trước sự tấn công dồn dập của thằng Lâm, Quới Lương và Quốc Ân. Khổ nỗi, bọn Tiểu Long đánh nhau chỉ là đánh

vờ còn tụi “tứ quậy” lại mím răng mím lợi ra nhưng đòn chí tử nên chẳng mấy chốc Tiểu Long, Văn Châu và Bò Lục lâm vào cảnh lúng túng.

Ba đứa Tùng, Nghị, Đạt nãy giờ vẫn đứng tít đằng xa hào hứng xem “màn kịch” do các ông anh bà chị bày ra, nay bỗng thấy nguyên một đám lạ hoắc xông vào hành hung “phe

mình”, tụi nó liền nóng ruột ba chân bốn cẳng xông tới trợ lực.

Biết không thể lấy trứng chọi đá, chạy gần đến nơi, ba thằng oắt cúi xuống nhặt mỗi đứa hai ba hòn đá to tướng, cầm lăm lăm trên tay. Rõ ràng bọn nhóc định ... lấy đá chọi đá.

Nhỏ Hạnh nhác thấy, vùng băng ra khỏi chỗ nấp, la lớn:

- Ê, mấy em không được làm càn à nghe!

Quý ròm vọt ra theo:

- Lâm ơi, Quới Lương ơi, đừng đánh nữa!

Sự xuất hiện bất ngờ của Quý ròm và nhỏ Hạnh khiến tụi “tứ quậy” ngẩn tò te.

Hải quần dừng tay, ngạc nhiên hỏi:

- Này giờ tụi mày ở đâu vậy?

Quý ròm chỉ tay về phía gốc cây, cười hì hì:

- Tụi tao nấp đằng kia.

Quói Lương nhún vai:

- Mày và Hạnh làm gì mà lén lén lút lút theo dõi tụi tao vậy? Tiểu Long đâu?

Quý ròm chỉ tay vào Tiểu Long:

- Nó kia kìa!

Hải quần nhìn sững đối thủ của mình:

- Đừng xạo mày! Thằng này sao là Tiểu Long được?

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Bỏ nón ra đi Long!

Tiểu Long nhắc nón ra khỏi đầu, toét miệng cười:

- Thằng này sao không là Tiểu Long được?

Thằng Lâm sững sốt nhìn quanh:

- Trời, tụi mày đang chơi trò gì vậy hả? Sao tự nhiên lại rủ người tới vậy thằng Duy Dương?

Duy Dương lúc này mặt mày nom khó coi không thể tả. Nghe thằng Lâm nhắc đến mình, nó bối rối ngược nhìn tụi “tứ quậ”, giọng thiếu nã:

- Tụi mày đừng trách oan Tiểu Long! Thực ra nó chỉ muốn thử xem tao ... tao ...

Thấy Duy Dương cứ “tao, tao” hoài, thằng Lâm sốt ruột:

- Làm gì mày ấp a ấp úng hoài thế?

Quốc Ân gật gù:

- Nó muốn thử xem xương mày giòn cỡ nào chứ gì?

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Duy Dương không dễ bắt nạt như các bạn tưởng đâu!

Quý ròm nhếch môi để thêm:

- Một mình nó thừa sức hạ gục cả bốn đứa tụi mày đấy!

Quốc Ân nháy mắt trêu:

- Ý mày muốn nói trình độ võ nghệ của nó ngang ngửa với mày chứ gì?

- Tao không đùa đâu!- Quý ròm sầm mặt, nó chỉ tay qua Tiểu Long – Nếu không, thằng Tiểu Long chẳng nhào ra thử sức với nó làm gì!

Vẻ nghiêm trang của Quý ròm khiến tụi “tứ quây” bán tín bán nghi. Đứa nào đứa nấy dòm lom lom vào mặt Tiểu Long:

- Thằng ròm nói có đúng không hở mày?

Tiểu Long không đáp mà đưa mắt nhìn Duy Dương.

Duy Dương đang bẽn lễn miết tay vào cặp sách, thấy mọi người dồn mắt vào mình, mặt nó đỏ tới mang tai.

Nó quay mặt đi chỗ khác, và nói bằng giọng của người biết lỗi:

- Thật ra tao cũng biết chút ít ...

Quý ròm bĩu môi “xì” một tiếng:

- Hôm trước chỉ với một tay, mày đã hạ một thằng nhãi to gấp đôi tao, hôm nay mày lần lượt đánh lui hai đứa bạn cao thủ của tao là Bò Lục và Văn Châu trong nháy mắt, lại cầm

cự ngang ngửa với “song phi cước” Tiểu Long mà dám bảo là chút ít hả?

Nghe Quý ròm thao thao liệt kê thành tích của Duy Dương, tụi “tứ quây” như không tin vào tai mình.

Quới Lương và Hải quần há hốc miệng không nói được tiếng nào.

Còn Quốc Ân thì ngượng ngập đưa tay gãi đầu, trong óc đang hiện ra cảnh nó bắt nạt Duy Dương trước đây.

Chỉ có thằng Lâm là cáu sồn. Nó nheo mắt nhìn Duy Dương, gục gặc đầu:

- Thì ra mày là “chân nhân bất lộ tướng”! Tụi tao bị mày qua mắt ...

- Không phải đâu! – Duy Dương nhăn nhó – Thật ra tao đâu có định giấu. Chỉ tại ba tao dạy như thế ...

Lâm nhú mày:

- Ba mày dạy sao?

Duy Dương nói, khi nhắc lại những lời giáo huấn của ba nó, mặt nó đột nhiên lộ vẻ trang nghiêm:

- Ba tao dạy học võ là để cứu người chứ không phải để hại người! Nếu không thật cần thiết thì đừng bao giờ giở võ ra!

CHƯƠNG 8

Tiểu Long là con nhà võ, chẳng lạ gì tôn chỉ của võ thuật. Vì vậy, nghe Duy Dương thuật lại những lời răn dạy của ba nó, Tiểu Long tin ngay.

Nó chỉ không hiểu một điều.

- Này, thế ba mày có dặn mày nhìn những ai hiếp đáp mày không? – Hôm sau, gặp Duy Dương, Tiểu Long tò mò hỏi.

Duy Dương chột dạ:

- Tao có bị ai hiếp đáp đâu!

Tiểu Long khịt mũi:

- Thế tụi thằng Quốc Ân bắt mày ẻ lưng ra công thì không phải hiếp đáp à?

- Không!

Thái độ bướng bỉnh của Duy Dương khiến Tiểu Long nổi sùng:

- Vậy chẳng lẽ mày thích làm ngựa cho người khác cưỡi?

Duy Dương đỏ mặt:

- Dĩ nhiên tao không thích. Nhưng đã lỡ chơi thua thì phải chịu.

- Thì đừng chơi!

Duy Dương ấp úng:

- Nhưng tụi nó dọa.

Tiểu Long mở to mắt:

- Nhưng thật ra mày đâu có sợ!

Duy Dương cười như mếu:

- Thì mày cũng biết rồi đấy. Tao không sợ tụi nó nhưng tao sợ đánh nhau. Ba tao đã dặn rồi, nếu không cần thiết ...

Tiểu Long vỗ vai bạn cười xòa:

- Như vậy tức là nhịn nhục, hiểu chưa hả ngốc?

Nói xong, Tiểu Long bắt giắc mỉm cười. Nó thấy bốn chữ “hiểu chưa hả ngốc” quen thuộc quá bèn thuận miệng nói ra, bây giờ mới sực nhớ đó là cái câu Quý ròm vẫn thường

dùng để nói với nó.

Duy Dương không để ý đến chữ “ngốc” Tiểu Long vừa lỡ miệng dành cho nó. Nó gật gù lăm bằm:

- Ủ, như vậy nghĩa là nhịn nhục ...

Tiểu Long nói với vẻ hiểu biết:

- Con nhà võ tất nhiên phải giỏi nhịn. Nếu không kiềm chế, sẽ có ngày đả thương người khác, sẽ khiến người khác gãy chân gãy tay ...

- Ba tao không nghĩ như mày! – Duy Dương bỗng ngắt ngang lời bạn.

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Thế ba mày nghĩ sao? t

- Ba tao chỉ sợ tao gãy chân gãy tay thôi!

- Ba mày nói thế thật à?

- Ủ.

- Lạ thật đấy! Mày không đả thương người khác thì thôi, ai đả thương nời mày?

Duy Dương nuốt nước bọt:

- Ba tao sợ tao gặp rủi ro. Mà con người ta thì chỉ có thể tránh đòn chứ không thể tránh rủi ro.

Tiểu Long nhếch môi:

- Mà nói cứ như ông cụ non ấy!

Duy Dương gãi tai:

- Đó là câu nói của ba tao, tao chỉ nhắc lại thôi.

Tiểu Long trầm ngâm một thoáng rồi gật gù:

- Thế ra ở trường mà nhất định không chơi vật nhau, leo trèo, chạy nhảy cũng là vì sợ rủi ro?

- Ủ, ba tao dặn thế.

- Thế sao hôm qua mà lại choảng nhau với tụi tao, rồi hôm trước nữa ...

- Tại vì đó là cứu người ...

Tiểu Long nheo mắt nhìn Duy Dương, không để bạn nói hết câu:

- Tao hiểu rồi! Đó cũng là do ba mà dặn chứ gì?

Dường như nhận ra nhận ra vẻ trêu chọc trong giọng thẳng mập, Duy Dương cúi đầu lí nhí:

- Thì thế.

Nhưng Tiểu Long không có ý trêu bạn. Nó hít vào một hơi, giọng cảm khái:

- Ba mà tuyệt thật đấy! Hôm nào mà dẫn tụi tao về nhà thăm ba mà nhé!

Quý ròm và nhỏ Hạnh nghe Tiểu Long thuật lại câu chuyện về Duy Dương thì ngạc nhiên lắm. Vì vậy nghe Tiểu Long rủ tới nhà Duy Dương, hai đứa tán thành ngay.

Nhà Duy Dương ở trên tầng ba của một chung cư sáu tầng. Hành lang rộng rãi nhưng tối tăm, lớp nhóp những nước là nước.

- Nước ở đâu chảy tràn lan vậy mà? – Quý ròm vừa nhảy tránh các vũng nước vừa hỏi.

Duy Dương ngượng ngập giải thích:

- Đường ống dẫn nước của chung cư bị hỏng. Mọi người phải xách

thùng, thau, xô, chậu đi hứng nước ở vòi nên làm đổ ra đấy!

Cả bọn leo lết bệt mãi cũng tới nơi. Duy Dương dẫn bọn Tiểu Long vào nhà, kéo ghế mời:

- Tụi mày ngồi ở đây nhé!

Quý ròm láu táu:

- Ba mẹ mày có nhà không?

- Mẹ tao đi làm, trưa không về. Để tao đẩy ba tao ra!

Bọn Quý ròm ngẩn tò te, chưa kịp hỏi lại “đẩy” là thế nào, Duy Dương đã khuất dạng sau cánh cửa thông.

Tiểu Long ngó nhỏ Hạnh:

- Thằng Duy Dương nói thế là sao hở Hạnh?

Nhỏ Hạnh nhúu mày chưa kịp đáp, tiếng bánh xe lăn lộc cộc đã vang lên khiến cả bọn quay đầu nhìn chăm chăm vào chỗ cánh cửa ăn thông phòng ngoài với phòng trong.

Và khi ba thằng Duy Dương xuất hiện, Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh lập tức nghệt mặt ra.

Thì ra ba thằng Duy Dương không đi lại như người bình thường được. Ông ngồi trên xe lăn, phía sau thằng Duy Dương đang khom người đẩy.

- Chào các cháu! – Ba thằng Duy Dương niềm nở chào bọn trẻ.

- Chào bác ạ! – Cả bọn đồng thanh, mặt vẫn chưa hết ngỗ ngàng.

Nhưng ba thằng Duy Dương dường như chẳng để ý gì đến chuyện đó. Ông vẫn tươi cười:

- Các cháu học chung lớp với Duy Dương hả?

- Dạ.

- Duy Dương là học sinh mới, có gì các cháu nhớ bảo ban cho nó nghe!

Cả bọn lại lễ phép:

- Dạ.

Duy Dương sung sướng khoe:

- Các bạn này học giỏi lắm đó ba!

Ba Duy Dương hiền lành:

- Vậy con phải ráng noi gương các bạn nhen con!

Ba Duy Dương trò chuyện vui vẻ một lát rồi cáo từ:

- Thôi các cháu ngồi chơi nhé! Bác phải vào làm việc đây!

Duy Dương quay xe đẩy ba nó vào.

Lúc nó quay ra, Quý ròm tò mò hỏi:

- Ba mày đang làm gì trong đó vậy?

- Ba tao đang bế hộp các- tông.

Tiểu Long tỏ vẻ hiểu biết:

- Ba mày xếp bao bì cho người ta hả?

- Ủ, bạn của ba tao là chủ một cơ sở sản xuất! – Duy Dương gật đầu – từ ngày ba tao bị nạn, bác ấy đưa đến các thứ này cho ba tao gia công. Công việc nhẹ nhàng, vừa đỡ buồn lại vừa có tiền.

Tiểu Long nhìn quanh:

- Mẹ mày đi làm suốt, còn mày thì đi học, vậy ai đi hứng nước?

Duy Dương nhìn ra cửa:

- Có cô Minh hứng giùm.

- Cô Minh là cô mày hả?

- Không, cô chỉ là hàng xóm.

- Ngày nào cô ta cũng hứng nước giùm cho nhà mày à?

- Ủ, ngày nào cũng thế.

Tiểu Long chép miệng:

- Nhà mày có cô hàng xóm tốt ghê há?
- Ờ ... ờ ...

Duy Dương ậm ừ, có vẻ bối rối.

Vẻ bối rối của Duy Dương chỉ thoáng qua cho nên Quý ròm và Tiểu Long không nhìn thấy. Chỉ có nhỏ Hạnh nhận ra vẻ khác lạ trong giọng nói và ánh mắt của Duy Dương.

Trong một thoáng, nó có cảm giác cô Minh này có liên quan như thế nào đó với gia đình Duy Dương.

Cảm giác đó theo đuổi Hạnh trên suốt đường về. Có một lúc, không đành được, nó quay qua Quý ròm:

- Lúc này Quý có để ý đến thái độ của Duy Dương khi nói đến cô Minh không?
- Không! – Quý ròm ngạc nhiên – Bộ Hạnh phát hiện ra điều gì đặc biệt hử?
- Hạnh thấy khi nhắc đến cô hàng xóm tốt bụng này, dường như Duy Dương không được tự nhiên.

Quý ròm lắc đầu:

- Tôi chẳng thấy gì cả!

Tiểu Long liếm môi:

- Hạnh cho là có điều gì ngoắt ngoéo trong chuyện này sao?
- Hạnh cũng chả rõ! – Nhỏ Hạnh lắc mái tóc – Nhưng Hạnh nghĩ chắc là có điều gì đó không bình thường ...
- Ừ, có thể lắm! – Quý ròm cau mày – Nếu không, tại sao ngày nào cô Minh cũng hứng nước cho nhà thằng Duy Dương.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Tao thấy chuyện hứng nước giùm chẳng có gì đáng nghi cả! Hàng xóm

giúp nhau là chuyện thường!

- Nhưng đây là ngày nào cũng hứng giùm! – Quý ròm phản đối – Mà chưa ở chung cư nên mày không biết đó thôi!

Quý ròm khoa tay:

- Nhà tao hồi trước ở chung cư, cực ghê lắm. Những ngày đường ống hư, nước chảy rì rì từ các vòi, phải hứng cả buổi trời mới được một thau nước nhỏ. Đó là chưa kể gặp lúc

máy bơm hỏng, phải lội xuống tuốt tầng trệt để ị ạch xách nước lên. Thôi thì bao nhiêu là chuyện phiền toái!

- Quý nói đúng đấy! – Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán theo thói quen – Hàng xóm giúp nhau là giúp lúc ngặt nghèo kia, còn làm thay công việc hết ngày này sang ngày khác như cô Minh hẳn là phải có duyên có đặc biệt!

Tiểu Long phẩy tay:

- Ngày mai, hỏi thằng Duy Dương là biết ngay thôi chứ khó gì!

CHƯƠNG 9

Chuyện thằng Duy Dương một mình đánh ngã hai cao thủ, sau đó tranh tài ngang ngựa với “võ sư vô địch đại lực sĩ” Tiểu Long chẳng mấy chốc đã lan truyền ra khắp lớp.

Hải quần gặp đứa nào cũng bô bô:

- Thằng Duy Dương là dân có “nghề” đó ghen mày!

Quốc Ân trầm trồ bổ sung:

- Ngay đến thằng Tiểu Long cũng không làm gì được nó!

Thằng Tân nheo mắt:

- Còn mày thì sao?

Quốc Ân không hiểu:

- Sao là sao?

- Thằng Tiểu Long không hạ được nó nhưng mày thì thừa sức trị nó chứ?

Quốc Ân rụt cổ:

- Cỡ tao, nó chỉ tung một cước là bay tuốt tới tận mặt trăng.

- Đó là trong trường hợp mày để thằng Duy Dương đá trúng kia! – Tân làm bộ gật gù – Nhưng nếu mày rủ nó chơi “oản tù tì” rồi tìm cách ăn gian để cuôi lên lưng nó thì làm sao nó đá trúng mày được!

Quốc Ân biết mình sập bẫy thì đã muộn. Nó thu nắm đấm, mặt đỏ rần tới tận mang tai:

- Bộ mày muốn chơi nhau hớ thằng ghẻ ngựa!

Tân quăng cặp lên bàn đánh rầm:

- Tao hết ghê lâu rồi! – Nó hất hàm – nhưng nếu mày muốn chơi nhau thì tao sẵn sàng “lãnh giáo”. Tao không quen nhịn như thằng Duy Dương đâu!

- Được lắm! – Quốc Ân xắn tay áo – Để tao xem xương cốt mày cứng cỡ nào!

Nhưng Quốc Ân chưa kịp xem xương cốt thằng Tần thì lớp trưởng Xuyên Chi đã bước vào.

Thấy hai ông mãnh đang thủ thế, mặt mày hầm hầm lăm le xông vào nhau, nó liền nghiêm mặt:

- Này, bạn Quốc Ân hôm trước đánh nhau bị kêu lên văn phòng một lần rồi mà chưa tởn hả?

- Hôm trước tôi có đánh nhau với thằng ghê ngứa này đâu! – Quốc Ân tỉnh bơ đáp – Hôm trước tôi đánh nhau với Quý ròm chứ bộ!

Cái giọng bông phèng chả coi lớp trưởng ra cái củ cà rốt nào của Quốc Ân làm Xuyên Chi nhăn mặt:

- Bạn ăn nói như vậy đấy hả!

Nó chỉ tay dọa:

- Hai bạn có thôi ngay đi không! Tôi méc thầy giám thị à!

- Này, có gì thì “ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh” rồi từ từ ...

Một giọng nói thình lình cất lên từ ngoài cửa:

- Không có “từ từ thương lượng” gì hết! – Quốc Ân gầm gừ cắt ngang, nó không cần liếc mắt vẫn biết thằng Tiểu Long vừa lên tiếng chứ không ai khác – Mày chạy ra ngoài mua nước và bánh đem vô đây mời tụi tao rồi hãy nói!

Tuy nói cứng nhưng Quốc Ân vẫn thông tay xuống. Cùng lúc đó tiếng trống vào học vang lên kết thúc luôn cuộc chiến chưa kịp bắt đầu giữa hai đứa.

Thằng Duy Dương vào trễ, nghe nhỏ Quỳnh Như ngồi cạnh kể lại, bèn

quay xuống nhìn Quốc Ân và Hải quần, nhăn nhó:

- Tụi mày đem chuyện đó đi nói tùm lum c

Quốc Ân cười hề hề:

- Tao quảng cáo cho mày mà!

Hải quần đế thêm:

- Tụi tao phải nói chuyện đó ra, nếu không bạn bè cứ nghĩ xưa nay tụi tao chuyên bắt nạt mày. Võ nghệ của mày cao cường như thế, ai mà bắt nạt nổi mày kia chứ!

Biết không thể nói lại hai đứa này, Duy Dương đành thở dài quay lên. Nhưng Quốc Ân vẫn không để cho Duy Dương được yên.

Nó chồm tới khều vào lưng thẳng này:

- Lát nữa ra chơi, bọn mình chia phe vật nhau nhé!

Mặc cho Quốc Ân rủ rê, Duy Dương làm thinh không đáp.

Nó không đáp nhưng bụng nó lo lắng. Vì vậy, tiếng trống ra chơi vừa vang lên, nó vội vàng chạy lại nhập bọn với Tiểu Long và Quý ròm. Nó sợ ngồi lại, bọn “tứ quậ” sẽ không tha cho nó. Mà bây giờ thì nó không thể vin vào lý do gì để từ chối tham gia các trò chơi mạnh bạo của tụi thẳng Quốc Ân. Dưới mắt mọi người, nó đã không còn là “thằng thỏ đế” nữa.

Duy Dương không ngờ Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh cũng đang chờ đợi nó.

Nó vừa chạy lại, Quý ròm đã hỏi ngay:

- Duy Dương này, tao hỏi mày một câu nhé!

- Câu gì?

Quý ròm vòng vo:

- Mày chơi với bạn bè, có bao giờ mày nói dối không?

Duy Dương chột dạ:

- Sao mày lại hỏi như vậy?

- Thì mày cứ trả lời đi đã!

Duy Dương chớp mắt:

- Không! Tao không thích nói dối.

Quý ròm láu lỉnh:

- Vậy mày nói cho tụi tao biết đi, cô Minh là gì của gia đình mày?

Duy Dương gãi đầu:

- Chẳng là gì cả. Tao đã nói rồi, cô chỉ là hàng xóm thôi.

- Chỉ là hàng xóm sao ngày nào cũng hứng nước giùm cho nhà mày?

- Ừ.

- Ừ là sao?

Duy Dương mấp má môi:

- Chẳng là sao cả.

Cái lối dối đáp ăm ớ của Duy Dương làm Quý ròm tức anh ách. Môi nó bấu ra:

- Mày đừng tưởng mày không nói thì tụi tao bó tay đâu nhé.

Rồi trước vẻ mặt ngẩn ngơ của thằng này, Quý ròm hằm hằm bỏ đi sau khi buông thõng một câu:

- Mày đợi đấy!

Quý ròm không dọa suông. Tối hôm đó, nó cùng Tiểu Long và nhỏ Hạnh lần đến chỗ chung cư thằng Duy Dương ở.

Ba đưa kéo vào một quán cóc ở tầng trệt, vừa uống nước vừa bàn mưu tính kế. Đang lúc tính mãi chưa nảy ra được mẹo nào, may làm sao tụi nó tình cờ phát hiện người đàn ông đang ngồi nhậu lai rai ở bàn kế bên là bác tổ trưởng tổ dân phố.

Đấy là một con người xuề xòa, cởi mở. Khi nghe bọn Quý ròm xưng là

bạn của Duy Dương đến học chung, bác liền nhanh nhẩu tự giới thiệu và vồn vã bắt chuyện với bọn trẻ.

Bọn Quý rôm rùng như bắt được vàng, lân la hỏi hết chuyện này đến chuyện khác và chẳng mấy chốc, những nghi vấn trong lòng tụi nó nhanh chóng sáng tỏ.

Theo lời bác tổ trưởng thì ba thằng Duy Dương là người tốt bụng, hay giúp đỡ người khác. Nhưng ông cũng nổi tiếng là người sợ chết, sợ đến mức kì quái. Sau lưng ông, mọi người vẫn thường kháo nhau về cái tật này của ông để làm trò cười.

Đi xe, ông không bao giờ dám chạy nhanh, chỉ vì sợ xe gãy phuộc hay gãy sườn thành linh. Ông không dám đi dưới các tán cây to, sợ cành cây rớt trúng đầu. Ông cũng không

bao giờ đi gần các khu nhà đang xây, sợ gạch đá rơi vỡ sọ. Đang đi ngoài đường, hề nghe thấy tiếng còi xe títt đằng xa, ông đã cuống cuống nép sát vào lề đường khiến những người xung quanh cười nôn ruột. Đặc biệt, nhắc thấy các loại xe be chở gỗ, hay các loại xe chở container công kênh là ông lật đật tránh thật xa.

Bất chấp sự cười cợt của mọi người, ông vẫn thản nhiên. Khi cần đáp trả mọi chế nhạo, ông thanh minh ngắn gọn: “Thà chậm một giây hơn gây tai nạn!” hoặc “An toàn là bạn, tai nạn là thù!”.

Những câu khẩu hiệu về an toàn giao thông dán nhan nhản ngoài phố từ lâu đã là những câu đầu môi của ông và ông thốt ra những lời vàng ngọc đó với cái vẻ mới kính cần làm sao.

Đó là lúc ở ngoài phố.

Còn ở nhà, ông không bao giờ đứng tì người vào cửa sổ hay các lan can. Biết đâu tường bị mục, lan can bị gỉ, tựa vào nhỡ nó nứt ra khiến mình té lộn đầu xuống đất thì coi như tiêu đời. Ông nghĩ vậy và không bao giờ đến gần những chỗ “nguy hiểm” đó.

Thậm chí, buổi tối trước khi đi ngủ, ông luôn đóng chặt các cửa sổ. Thoạt đầu vợ con ông đều phản đối kịch liệt. Tất cả các căn hộ chung cư đều mở cửa sổ vào ban đêm để đón những cơn gió hiem hoi. Chỉ có ông là ngược đời.

Mãi đến khi ông áp ứng giải thích, mọi người mới hay đó là cách đề phòng bất trắc của ông. Thì ra ông sợ mình mắc chứng mộng du. Ông nghe nói những người mộng du thường lén ra khỏi nhà lúc nửa đêm, sau đó đi lang thang trên mái nhà, trên các máng xối và nhảy từ cành cây này qua cành cây khác. Nghe vậy, ông hãi quá. Nhà ông ở lầu ba, nếu ông mắc chứng bệnh kỳ quái này, nửa đêm nhắm mắt nhắm mũi leo ra bên ngoài cửa sổ chắc ông nát thây.

Nhưng dù đã đóng chặt cửa nẻo rồi, ông vẫn chưa an tâm. Khi đi ngủ, ông cố tránh thật xa chiếc quạt đang quay vù vù trên đầu. Ngay cả khi chiếc quạt trần không quay, ông cũng không dám nằm ngay bên dưới nó. Ông sợ chiếc quạt thành linh sút ra khỏi móc và rơi trúng đầu. Ủ, biết đâu đấy! Ở đời chẳng có điều rủi ro nào là không thể xảy ra! Ông tự nhủ và nằm khép nép sát tường, hơi nóng nực một chút nhưng an toàn ...

Nghe bác tổ trưởng dân phố kể về ba thằng Duy Dương, Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh thấy buồn cười quá sức, phải cố lắm tụi nó mới giữ được vẻ mặt nghiêm trang. Quả thật, tụi nó chưa từng thấy ai sợ chết một cách kì lạ như thế. Đó là một nỗi sợ hãi không bình thường. Nó giống như sự ám ảnh.

- Tại sao ba bạn Duy Dương lại sợ chết đến thế hở bác?

Bác tổ trưởng e hèm:

- Thực ra chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó các cháu à. Đầu đuôi là như thế này ...

Tiết lộ của bác tổ trưởng khiến Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh dần dần vỡ lẽ.

Thì ra dòng họ nhà thằng Duy Dương hầu như chẳng có ai sống qua được ngưỡng tuổi bốn mươi ba, không hiểu tại sao. Năm bốn mươi một tuổi, bác nó chết trong một tai nạn giao thông. Năm bốn mươi hai tuổi, ông nội nó mất sau một cơn sốt rét ác tính. Ông cố nó qua đời đúng vào năm bốn mươi ba tuổi vì bệnh thương hàn. Các đời trước nữa hình như cũng vậy.

Điều đó cắt nghĩa tại sao khi bắt đầu bước vào tuổi bốn mươi thì ba thằng Duy Dương lại sinh ra lo lắng và lúc nào, đi đâu, làm gì cũng nơm

nóp.

Tiểu Long gục gặc đầu:

- Thì ra là vậy.

Quý ròm buông một tiếng thở dài cảm khái:

- Nếu là tao, chắc tao còn run hơn cả ba thằng Duy Dương nữa.

Rồi nó thở dài:

- Ôi, thấy cái chết lù lù lẩn tới trước mặt mình từng ngày một như một chiếc xe hủ lô, ai mà không sợ.

Nhỏ Hạnh chợt nhớ một điều quan trọng:

- Thế ba bạn Duy Dương đã qua khỏi cái ngưỡng tuổi bốn mươi ba kia chưa hử bác?

- Qua rồi! – bác tổ trưởng gật đầu – Năm nay ông ấy bốn mươi lăm. Chỉ tiếc là ...

Đang nói, bác chợt ngừng lại, trong một thoáng đôi mắt bác dường như đang mờ đi.

Quý ròm hắng giọng:

- Bác định nói đến ...

Cũng như bác tổ trưởng, nói đến đây tự nhiên Quý ròm bỗng ngập ngừng. Nó đang nghĩ đến thương tật của ba thằng Duy Dương. Ông không thể đi lại bình thường mà phải ngồi trên xe lăn. Một con người lúc nào cũng đề phòng mọi tai họa không ngờ cuối cùng vẫn không tránh khỏi rủi ro. Thật trớ trêu! Chắc đấy là hậu quả của một trận ẩu đả với ai đó, Quý ròm thầm nghĩ, nếu không tại sao ông lại bắt thằng Duy Dương phải nhịn nhục trước những trò hiếp đáp và khiêu khích của bạn bè. Trừ những trường hợp bất đắc dĩ, ông cấm nó không được đánh nhau, không được chơi những trò mạnh bạo. Ông sợ nó u đầu mẻ trán. Ông sợ nó què chân gãy tay. Ông không muốn nó lâm vào tình trạng như ông hiện nay đó thôi.

Bác tổ trưởng nhìn bọn trẻ, giọng băng khuâng:

- Chắc các cháu muốn biết tại sao ông ấy ra nông nổi này phải không?

Quý ròm láu táu:

- Bác ấy đánh nhau với ai hở bác?

- Không phải đâu! – bác tổ trưởng lắc đầu – Một người sợ sệt mọi thứ như thế không bao giờ lại đi đánh nhau để mang thương tật.

Trước những cặp mắt tò mò của bọn Quý ròm, bác thở dài nói tiếp:

- Chính cô Minh ở căn hộ đối diện đã khiến ông ấy bị như vậy.

Ba cái miệng lập tức há hốc. Trước khi đi dò hỏi, bọn Quý ròm cũng phỏng đoán giữa cô Minh và gia đình Duy Dương hẳn có mối liên quan nào đó nhưng không đưa nào nghĩ

cô Minh chính là người gây ra tai họa cho ba thằng Duy Dương.

- Cô Minh trước đây là người chanh chua, đánh đá nổi tiếng ở chung cư này. Không hài lòng người nào, cô mắng té tát vào mặt. Mỗi khi đi hứng nước, hễ thấy cô đang ngồi dưới vòi nước, không ai dám lại gần. Hễ ai đại dột lén phéng xách thau, xô bước lại, thế nào cũng gặp lời thôi. Ngay cả chồng cô, lúc bực mình, cô cũng chửi rửa sa sả, chẳng kiêng nể chút xíu nào. Thậm chí ngay cả chú công an khu vực cũng rất ngại gặp mặt cô. Mỗi khi có chuyện phải giải quyết liên quan đến cô, mặt mày chú mới khở sở làm sao. Nói chung, nhắc đến cô, ai cũng kiêng mặt. Những người hiền lành, tử tế như ông ấy càng không muốn dây vào cô. Thế mà rốt cuộc, đúng là trời xui đất khiến ...

Theo lời bác tổ trưởng thì hôm ấy cô Minh giận chồng. Không biết giận chuyện gì nhưng chắc là giận ghê lắm. Cho nên sau một trận cãi vã tóe lửa và đuổi ông chồng ra khỏi nhà, cô vẫn chưa nguôi tức, bèn leo qua cửa sổ, ngồi thu lu bên tấm đan bên ngoài.

Tấm đan ở tuốt lầu ba, như một mảnh khăn bé tẹo, chìa ra lơ lửng giữa trời, xưa nay chẳng ai liều mạng leo ra đó. Thế mà bây giờ cô Minh đang ngồi bó gối trên đó, tro tro, trống trải, chênh vênh, có thể ngã bổ xuống đất bất cứ lúc nào. Cô ngồi im lìm như một hòn đá, mặt lạnh như tiền, mắt nhìn đăm đăm vào khoảng trời xa.

Cái tin cô Minh giận chồng ra ngồi trên tấm đan và sắp sửa nhảy lầu tự

tử chẳng mấy chốc lan ra khắp chung cư.

Người lớn con nít lập tức xúm đen xúm đỏ dưới sân, nghển cổ dòm lên, miệng la như bọng. Từ các cửa sổ các căn hộ đối diện, vô số đầu cổ ngóng ra, kẻ tò mò quan sát, kẻ lo lắng khuyên can.

Anh chồng bị vợ đuổi đang buồn tình nốc rượu tì tì ở quán nhậu dưới tầng trệt, nghe tin liền hộc tốc lao trở lên nhà, vắt người ra cửa sổ, vừa rớt rít xin lỗi, vừa méo xệch miệng năn nỉ vợ hãy hồi tâm chuyển ý mà leo trở vào bên trong cho.

Thực ra cô Minh chỉ giận chồng mà hù dọa cho bố tức thế thôi. Chứ cô đâu có định gieo mình xuống đất. Bây giờ thấy hàng xóm náo loạn, thấy anh chồng đáng ghét mặt cắt không còn hột máu đang năn nỉ muốn gãy lưỡi, cô đã thỏa mãn lắm rồi.

Sự phản nộ nguôi ngoai, tâm trí cô dần trở lại bình thường. Cô lồm cồm đứng lên và cố vươn tay về phía cánh tay anh chồng đang chìa ra.

Khổ nỗi, lúc đang giận tối tăm mặt mũi cô thấy mọi chuyện dễ dàng bao nhiêu, thì bây giờ khi đã bình tĩnh cô lại thấy khó khăn bấy nhiêu. Khi này cô ngồi trên tấm đan bé xíu dưới chân với cảm giác vững vàng như ngồi trên đất bằng, bây giờ cô bỗng thấy nó chông chênh quá đổi.

Cô nhìn xuống bên dưới, rừng mình thấy mặt đất xa vời vợi. Cô thấy đám đông đang chen chúc và không ngừng la hét kia sao mà nhỏ li ti, hết như một đàn kiến đang ngo ngoài.

Chồng cô và bây giờ bên cạnh anh ta thêm ba bốn người hàng xóm nữa đang cố chìa tay về phía cô nhưng cô không làm sao nắm lấy được. Một nỗi sợ hãi xâm chiếm lấy cô khiến cô nghe lạnh từng đầu ngón tay ngón chân, lạnh đến từng chân tóc. Cô lại không ngăn được mình đưa mắt nhìn xuống khoảng trống mênh mông dưới kia và lần này một cơn chóng mặt bất thần ập đến, bao phủ toàn bộ con người cô khiến cô lao đảo và thét lên một tiếng khủng khiếp, người ngã ra khỏi tấm đan ...

Hòa với tiếng thét của cô Minh là hàng trăm tiếng hét kinh hoàng khác của những người chứng kiến cái cảnh cô rơi vùn vụt xuống bên dưới như một tảng đá.

Đúng lúc đó thì ba thằng Duy Dương đi phố về. Ông vào đến khoảnh sân xi măng của chung cư đúng vào lúc cô Minh đang rơi xuống.

Người sợ chết nhất chung cư thành linh chứng kiến một cái chết sắp xảy ra trước mắt mình.

Thế là không suy nghĩ, cũng không có thời gian để suy nghĩ, ông vội vã lao đúng vào tầm rơi của cô Minh, tóm lấy người cô.

Tất nhiên ông hiểu đó là một hành động liều lĩnh, thậm chí đại dột nữa. Chụp một người rơi từ trên cao với vận tốc chóng mặt như thế không khác nào chụp lấy một viên đạn đại bác. Hành động đó chưa chắc đã cứu được nạn nhân nhưng tính mạng mình chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm khôn lường. Nhưng ông không thể không lao ra, không thể không đón lấy bóng người đang rơi xuống kia ...

- Thế sau đó thì sao hờ bác? – Thấy bác tổ trưởng ngừng ngang, Tiểu Long nóng ruột hỏi, mặc dù nó cũng đoán ra được phần nào kết cục.

- Cuối cùng thì ông ấy cũng đã cứu sống được cô Minh! – Bác tổ trưởng thở dài – Cô bị trầy xước nhiều chỗ, chân bị gãy nhưng sau một thời gian bó bột đã đi lại bình thường.

Riêng ông ấy thì xui hơn nhiều. Khi rơi xuống, hai đầu gối của cô Minh đâm ngay vào vùng bụng ông ấy, làm nứt xương chậu, may mà chưa đến nỗi gây tử vong ...

Câu chuyện của ba thằng Duy Dương khiến Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh ngẩn ngơ. Thế ra ba thằng Duy Dương vì cứu người nên mới ra nông nỗi ấy. Ông là chúa sợ chết, ra đường ông dám đi nhanh, về nhà ông không dám nằm dưới cánh quạt, thế mà trước cơn nguy khốn của người khác, ông lại chẳng màng gì đến tính mạng mình.

Ông như vậy, hèn gì thằng Duy Dương giống ông quá đỗi. Hôm trước bị đánh bầm mặt chỉ vì giúp cho cô bé bị xe đụng, vậy mà nó không hề oán thán một câu.

Câu chuyện về ba thằng Duy Dương thật cảm động nhưng cũng thật buồn. Chỉ có câu kết là vui. Bác tổ trưởng mắt long lanh:

- Kể từ ngày đó, tính tình cô Minh hoàn toàn đổi khác. Bây giờ thật khó tìm thấy ai tử tế, hiền lành và nhã nhặn hơn cô ...

CHƯƠNG 10

Duy Dương không biết bọn Quý ròm đã biết rõ đầu đuôi câu chuyện về ba nó nên ngày hôm sau vừa gặp Quý ròm, thấy thằng này toét miệng bô bô:

- Bây giờ thì tao tin là cô Minh không liên quan gì đến nhà mày.

Duy Dương gật đầu hoan hỉ:

- Thì tao đã nói rồi. Cô chẳng liên quan gì đến nhà tao.

Quý ròm lại nói:

- Cô chỉ hứng nước giùm nhà mày thôi.

- Thì vậy! – Duy Dương hân hoan lặp lại – Cô chỉ hứng nước giùm thôi.

Quý ròm ranh mãnh tiếp:

- Vì nhà mày neo người, còn ba mày thì không thể tự hứng nước được.

Lần này Duy Dương không lên tiếng phụ họa theo như hai lần trước. Thấy thằng ròm cứ xoáy mãi về chuyện này tự dưng nó đâm chột dạ. Nó chỉ khẽ gật đầu, mắt ngấp ngừng nhìn Quý ròm cảnh giác.

Quý ròm vờ như không thấy ánh mắt thấp thỏm của Duy Dương. Nó nhìn lên trời, giọng tỉnh khô:

- Mà sở dĩ ba mày phải ngồi một chỗ như hiện nay là do cô Minh. Nếu cô Minh không leo ra ngồi ngoài cửa sổ ...

Quý ròm bỏ lửng câu nói và đưa mắt nhìn bạn.

Mặt mày thằng Duy Dương lúc này ngo ngác trông đến tội. Mắt nó chớp lia:

- Bộ tui mày biết hết rồi hả?

- Tui tao biết hết rồi! – Quý ròm vỗ vai Duy Dương, mỉm cười – Tao

nghĩ chuyện đó chẳng có gì mà phải giấu.

- Ủ! – Duy Dương bẽn lễn đáp, nó lại thốt lên tiếng “ừ” quen thuộc.

Nhưng Quý ròm chẳng buồn bắt bẻ như mọi khi. Nó chép miệng, cảm khái:

- Ba mà là một người tốt.

- Ủ.

- Mà cũng là người tốt. Mà giống hệt ba mà.ay

Lời khen tặng của Quý ròm làm Duy Dương đỏ mặt:

- Mà chỉ nói ...

Quý ròm nheo mắt, láu lỉnh:

- Đúng, tao chỉ nói ... sự thật!

Rồi không để Duy Dương phản đối, Quý ròm nhún vai:

- Tao chỉ không hiểu một điều ...

- Điều gì?

- Ba mà dạy mà không được chơi những trò mạnh bạo, đúng không?

- Đúng.

- Vì ba mà sợ nhỡ có rủi ro, mà sẽ bị gãy tay gãy chân, đúng không?

- Đúng!

Quý ròm gật gù:

- Tao thắc mắc chính là chỗ ấy đấy! – Nó vung tay – Đã thế sao ba mà lại cho mà học võ? Chẳng lẽ ba mà nghĩ học võ sẽ không gặp rủi ro sao?

Đôi mắt Duy Dương chợt trở nên xa xăm:

- Tại ba tao cho rằng nếu ba tao có võ thì khi chụp cô Minh từ trên cao rơi xuống, ba tao sẽ không bị chấn thương nặng đến như thế. Chỉ tại tư thế của ba tao lúc đó không đúng.

Câu giải thích của Duy Dương đơn giản đến mức Quý ròm sững người.

Giọng Duy Dương vẫn trầm trầm:

- Vì vậy ba tao mới bắt tao đi học võ, học bơi, học đủ thứ. Ba tao bảo nếu giúp người nhưng mình không đủ sức thì có khi không giúp được người mà lại còn hại cả mình. Ba tao không muốn tao phải suốt đời ngồi một chỗ như ông.

- Nhưng dù đủ sức mà vẫn bị người nhà của con nhỏ đụng xe hôm nọ đánh cho bầm mình đó thôi?

Tiếng Tiểu Long thành linh vang lên ngay sau lưng khiến Duy Dương giật mình ngoảnh lại. Không biết tự lúc nào, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã tiến sát đến bên cạnh hai đứa. Chắc Tiểu Long đã nghe rõ cuộc đối đáp của mình và Quý ròm. Duy Dương nghĩ bụng và bối rối đưa tay gãi má:

- Đây là chuyện khác. Đây là do người ta hiểu lầm. Người ta hiểu lầm đánh mình là chuyện hợp lý. Mình không hiểu lầm mà mình đánh trả người ta mới là chuyện vô lý!

Lý lẽ của Duy Dương thoát nghe thì có vẻ kỳ cục nhưng ngẫm kỹ lại thấy đúng đắn làm sao. Cái lý lẽ tưởng như vô cùng giản dị đó không phải ai cũng thấu hiểu được.

Lúc vào học, Tiểu Long quay sang Quý ròm, xuýt xoa:

- Thằng Duy Dương này ngộ quá hén mà?

Quý ròm mỉm cười:

- Nó giống mà. Nó là “người hiệp nghĩa”.

Nhỏ Hạnh quay sang:

- Bạn Duy Dương noi gương ba bạn ấy đấy.

Quý ròm chợt thở dài:

- Ba của Duy Dương thật là xui quá!

Tiểu Long thở dài theo, nó không tài nào quên được gương mặt tím bầm của Duy Dương hôm nọ:

- Cả Duy Dương nữa. Duy Dương phải xui xẻo lắm mới bị người ta hành hung dữ như vậy.

Quý ròm thốt nhiên tư lự:

- Chẳng lẽ những người làm điều tốt đều không được đền bù gì cả sao?

Tiểu Long nhìn sững Quý ròm:

- Ý mày muốn nói sau khi đánh nhằm thằng Duy Dương, gia đình con nhỏ nọ phải bồi thường cho nó hờ?

Quý ròm nhếch môi:

- Tao không nói chuyện đó. Tao muốn nói đến điều quan trọng hơn ...

Nhỏ Hạnh gục gặc đầu:

- Hạnh hiểu điều Quý muốn nói. Nhưng thắc mắc của Tiểu Long cũng là thắc mắc chính đáng.

- Chính đáng t quá đi chứ! – Thấy nhỏ Hạnh bênh vực mình, Tiểu Long đập tay lên ngực – Gia đình con nhỏ nọ phải lo tiền thuốc thang chữa trị cho thằng Duy Dương thì mới hợp lẽ công bằng.

Quý ròm nhíu mày:

- Tao nghĩ ...

- Mày khỏi cần nghĩ làm gì cho mất công! – Tiểu Long phẩy tay – Để lát nữa ra về tao hỏi thằng Duy Dương là biết liền!

Nhưng đến giờ về, bọn Tiểu Long không làm sao trò chuyện với Duy Dương được.

Duy Dương vừa ôm cặp ra khỏi cổng đã bị một đám cả chục đứa xúm vào đè xuống đất.

Đang đảo mắt tìm Duy Dương, phát hiện ra biến cố, Tiểu Long và Quý ròm hấp tấp chạy lại, bỏ mặc nhỏ Hạnh lếch thếch đằng sau.

Nhưng khi đến gần và nhận ra đám “hung thủ”, Tiểu Long và Quý ròm bất giác ngẩn ngơ.

Đang nằm đè lên người thằng Duy Dương đâu phải ai xa lạ mà chính là đám bạn trong lớp: Tần, Dưỡng, Bá, Đặng Đạo, Phước, Cung, Đỗ Lễ ...

Sau một thoáng kinh ngạc, Tiểu Long vội vã cúi xuống lôi từng đứa ra:

- Tụi mày làm gì thế hả?

Quý ròm cũng định xông vào đám chân cẳng đầu cổ ngỗng ngang kia, miệng hét toáng:

- Này, tụi mày điên cả rồi hay sao thế?

- Điên đâu mà điên! – Đỗ Lễ lồm cồm đứng dậy, đưa tay lau mồ hôi trán – Tụi tao chỉ muốn xem thử “thằng thỏ đế” này võ nghệ có đúng là siêu đẳng như bọn thằng Lâm quảng cáo không thôi!

- Xem thử cái đầu mày! – Quý ròm gầm gừ – Bộ mày muốn thầy giám thị phạt hết cả lớp hả?

- Tụi mày đúng là đồ ngốc tử! – Tiểu Long lắc đầu ra oai, nó khoái chí “thuổng” cái từ “ngốc tử” Quý ròm vẫn thỉnh thoảng đem ra mắng nó – Võ nghệ đâu phải là thứ bạ đâu cũng giở ra! Người càng giỏi võ thì càng nhún nhường ...

- Có mày ngốc tử thì có! – Thằng Dưỡng bấu môi – Nếu mày bị bốn năm đứa hè nhau vạt xuống đất, mày có nhún nhường nổi?

Thằng Phước cười hê hê:

- Lúc miệng mày đã bị cạp đất rồi thì dù mày có muốn “uống miếng nước ăn miếng bánh” cũng đâu có được. Mày phải giở võ ra thôi, hi hi!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Không biết cóc gì mà cũng đòi nói!

Nó hươ tay:

- Tụi mày hỏi thằng Duy Dương xem! Có phải từ nãy đến giờ nó nhường nhịn tụi mày không!

Phước “xì” một tiếng:

- Tao không tin! Nó yếu như sên mà nhường nhịn nổi gì!

Quý ròm hắt hàm:

- Không tin mày hỏi nó đi!

Quý ròm đảo mắt dòm quanh, sừng sốt khi chẳng thấy Duy Dương đâu.

Tụi bạn cũng nhanh chóng phát hiện ra sự biết mất đột ngột của Duy Dương.

Thằng Cung ngo ngác:

- Ủa, nó chạy đi đằng nào rồi?

Đỗ Lễ giậm chân:

- Lạ thật, tao mới nhìn thấy nó đây mà!

- Ê! – Đặng Đạo bỗng reo lên – Duy Dương kia kìa!

Cả bọn lập tức ngoảnh đầu nhìn theo tay chỉ của Đặng Đạo.

Quả nhiên, cách đó một quãng, Duy Dương đang ôm cặp học tốc băng qua đường.

Bên kia đường, dưới tàng cây trứng cá lốm đốm trái đỏ, một con nhỏ xinh ơi là xinh đang ngồi trên xe đạp đợi nó.

Con nhỏ trạc tuổi Duy Dương, hai bím tóc lủng lẳng sau lưng, thấy Duy Dương tới gần liền nhoẻn miệng cười tươi tắn và leo xuống khỏi yên nhường tay lái cho nó.

Duy Dương chắc mắc cỡ ghê lắm.

Trước sau nó tịnh không ngoảnh đầu lại. Nó luống cuống cầm lấy tay lái con nhỏ đưa, luống cuống leo lên yên rồi cũng luống cuống như thế, nó cúi gập người hối hả đạp xe đi.

Thằng Duy Dương nhấn bàn đạp vội vàng quá nên con nhỏ ngồi sau bị lắc mạnh, người cứ chao qua chao lại. Nhưng con nhỏ không tỏ vẻ gì sợ hãi. Thậm chí nó còn đưa mắt nhìn về phía cổng trường nơi đám bạn của Duy Dương đang thuôn mặt nhìn theo.

Việc thằng Duy Dương được bạn gái đến đón ở cổng trường, sau đó chở bạn gái đi chơi, lập tức trở thành một sự kiện trọng đại.

Thằng Tần xuýt xoa:

- Hà hà, thằng Duy Dương này ghê thật!

Dưỡng phụ họa:

- Mấy đứa tầm ngấm tầm ngấm thường đâm chết voi đấy!

Đỗ Lễ đập hai tay vào nhau:

- Như vậy nó đâu phải “thằng thỏ đế”! “Thỏ đế” thì chẳng đời nào dám hện hò với “bồ” ở cổng trường.

- Ai bảo mà con nhỏ này là “bồ” nó? – Đặng Đạo bắt bẻ – Nhỡ đâu đó là chị gái hay em gái của nó thì sao?

Tiểu Long tự nhiên ngửa miệng:

- Con nhỏ đó không phải là chị gái hay em gái thằng Duy Dương đâu. Thằng Duy Dương là con một.

Đỗ Lễ liếc xéo Đặng Đạo:

- Thấy chưa! Tao bảo con nhỏ đó là “bồ” thằng Duy Dương mà mà không tin!

Tụi bạn nhao nhao khiến Quý ròm nhột lỗ tai quá xá. Nó hắng giọng, ra vẻ thành thạo:

- Tụi mà đoán sai hết! Con nhỏ đó chẳng phải là chị gái, em gái hay “bồ bịch” gì của thằng Duy Dương sắt!

- Thế theo mà, nó là gì? – Đỗ Lễ cười kháy – Chẳng lẽ nó là dì của thằng Duy Dương?

Phót lờ sự cà khía của Đỗ Lễ, Quý ròm chậm rãi:

- Con nhỏ đó chưa phải “bồ”, chỉ mới ở mức “bạn đặc biệt” thôi.

- “Bạn đặc biệt là sao? – Cả chục cặp mắt thao láo.

Thấy lũ bạn nghệt mặt ra trước ba chữ “bạn đặc biệt” rất ư là đặc biệt của thằng ròm, Tiểu Long khoái lắm.

- “Bạn đặc biệt” mà cũng không biết! – Nó uốn ngực ra oai – “bạn đặc biệt” tức là bạn mà mình không muốn nó chơi với bất cứ ai ...

- Không phải đâu Long ơi! – Nhỏ Hạnh thành linh lên tiếng, chả hiểu nó đứng sau lưng thẳng mập tụt đời nào.

Tiểu Long cụt hứng quay lại:

- Hạnh biết con nhỏ này hờ?

- Hạnh không biết! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi theo thói quen – nhưng chả lẽ Long và các bạn không nhớ đến chuyện Duy Dương bị người ta đánh nhằm hôm trước sao?

Nghe nhỏ Hạnh nhắc, đứa nào đứa nấy liền “ồ” lên.

Thằng Tân hoa tay:

- Tao nhớ rồi! Thì ra con nhỏ bị xe đụng hôm nọ chính là con nhỏ này?

Dưỡng vỗ trán:

- Có thể mà mình không nghĩ ra!

Còn Đỗ Lễ thì toét miệng:

- Ừ, có thể chứ! Ai lại dám hẹn với “bồ” ngay trước cổng trường bao giờ!

Tiểu Long khịt khịt mũi:

- Thế Hạnh có biết con nhỏ nọ đón thằng Duy Dương đi đâu không?

Nhỏ Hạnh mỉm cười. Nó nhìn hút về cuối đường, đáp bằng giọng mơ màng:

- Hôm nay có lẽ là sinh nhật của nhỏ nọ. Lúc ra chơi Hạnh thấy Duy Dương ngồi đằng bàn sẫm soi mãi một cái gói gì đấy. Một cái gói bọc giấy hoa đẹp ời là đẹp ...

Từ khi nhỏ Hạnh xuất hiện, Quý ròm không nói một tiếng nào. Nó không nói chỉ vì nó không biết nói gì, chỉ đơn giản vì nó hoàn toàn tin vào nhận xét của cô bạn mình. Và cũng vì nó đang sung sướng tin rằng những người xả thân vì người khác sớm muộn gì cũng được đền bù ...

Tình bạn đẹp đẽ giữa Duy Dương và cô bạn mới khiến Quý ròm băng khuâng quá đỗi. Vì vậy, dù không định nói gì, cuối cùng nó cũng không ngăn được mình buột miệng ước ao:

- Ước gì một ngày nào đó tao cũng sẽ gặp được một con nhỏ xinh ơi là xinh nằm bất tỉnh giữa đường ...

- Và tao sẽ co giò chạy bay chạy biển!

Thằng Đỗ Lễ ngửa mồm “đề” một câu khiến tụi bạn đứng chung quanh cười rộ và giấc mơ của Quý ròm đột ngột tắt ngấm

Bị phá bĩnh, mặt Quý ròm đỏ phừng phừng. Nhưng có vừa dợm chân định rượt theo Đỗ Lễ lúc này đã vọt tuốt ra xa thì nhỏ Hạnh đã gọi giật:

- Về lẹ thôi, Quý ơi! Hai giờ chiều nay bọn mình đã hẹn tới phụ ba bạn Duy Dương bế hộp, Quý quên rồi sao?

Thành phố Hồ Chí Minh 1999